

Lord Raffles

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

DE ALCHEMIST

N° 2576

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De alchimist

HOOFDSTUK I.

SLAPTE IN ZAKEN

In de grote kamer van het huis in de Cromwellstreet, 2, te Londen, welke als bibliotheek was ingericht, zaten de bewoners van het huis gezellig bijeen.

Wanneer wij zeggen gezellig, wil dat niet zeggen, dat de twee heren, die zich in het vertrek bevonden, gezellig over koetjes en kalfjes zaten te praten.

De gezelligheid kwam alleen van het vertrek zelf, dat langs de wanden met donker eikenhout was beschoten en verder zeer artistiek gemeubileerd was. Drie wanden werden bijna geheel ingenomen door hoge en brede boekenkasten, waarin honderdtallen boeken naast elkander stonden. Er hingen enige fraaie, ouderwetse gravures aan de wand, zogenaamde stippelprenten, terwijl op de vloer een dik Turks tapijt lag, waarin de voet verzonk en alle geluiden dempte.

Van het plafond in het midden, hing een oude koperen kaarsenluchter, die niet, zoals in zovele huizen met nags-

maakte porseleinen kaarsen, waarop bovenop een gematteerd electrisch gloeilampje is gemonteerd, voorzien was, maar waarin waskaarsen staken, die brandden en die een eigenaardig flikkerend, gezellig en zacht licht wierpen door het tamelijk donkere vertrek.

Bij de schoorsteen flikkerde nog een ander licht. Het kwam van het open haardvuur, dat de temperatuur in de kamer opgevoerd had tot een hoogte, welke de mens, die in zo'n kamer vertoeft, zich behaaglijk doet voelen.

Vlak voor de haard, zowat in het midden der kamer stond een klein rooktafeltje met allerlei Mohammedaanse motieven op het koperen blad.

Op het tafeltje stond een uit de hand gedreven koperen rookstel en ter weerszijden stonden twee gemakkelijke clubfauteuils, waarin de twee heren, die in het vertrek aanwezig waren en elk in hun lectuur verdiept waren, als het ware

verdwenen.

Achter de stoelen stonden twee leeslampen.

Geruime tijd verliep, zonder dat de stilte op andere wijze werd verbroken dan door het getik van de pendule en het knappen van het vlammeende houtvuur.

Na een poos rekte een der lezers zich eens duchtig uit, bracht een zijner handen voor de mond en geeuwde.

Hij was de langste van de twee en waarschijnlijk ook de oudste. Hij was slank gebouwd en donker van uiterlijk. Zijn haar, dat pikzwart was, was in het midden gescheiden en aan de slapen grijzend. Zijn neus was recht en zijn mond fijn besneden. Wat echter het meeste opviel, dat waren zijn ogen, grote, levendige, grijze ogen, die dwars door je ziel schenen te kunnen kijken en soms met een eigenaardige metaalgloed konden schitteren.

Hij had een zwart pak aan, en over zijn vest een coin de feu, zoals men met een deftig woord het huisjasje noemt, dat gewoonlijk van een opvallende kleur is en van tressen voorzien was.

Het kleedde de knappe, slanke man bijzonder goed, hetgeen vooral goed uitkwam, toen hij, zijn overbuurman aankeek en glimlachte.

Die overbuurman was ook knap, maar leverde toch een groot contrast met zijn kamergenoot op. Was de eerste slank en donker, hij was blond en eer iets beneden dan boven de middelmatige lengte. Zijn gelaat was ronder, voller en blozender, terwijl zijn ogen van dat diepe blauw waren, dat men vaak bij kleine kinderen maar zelden bij volwassenen aantreft, maar dat aan zijn gelaat iets gemoedelijks gaf.

Ook hij had eveneens een coin de feu aan, maar zijn huisjasje was veel korter en spande hem meer, zodat het lang niet die indruk maakte als bij zijn overbuurman.

De twee heren, die daar zaten, waren niemand anders dan Lord Edward Lister, die reeds jaren lang onder de naam John Raffles de dolzinnigste avonturen beleefde en uithaalde en daardoor even ijverig door de politie van alle landen in Europa en Amerika werd gezocht.

John Raffles was een meester in de vermommingskunst, die er zijn hand niet voor omdraaide om in minder dan geen tijd zijn persoon te metamorphoseren in een andere gedaante, die net zo veel leek op zijn natuurlijke gestalte als de maan op een waskaars.

Als hij wilde was hij in vijf minuten een eerzaam dokter met glinsterende brilleglazen voor de waterige ogen en een witte baard, en vijf minuten later een oude bedelaar, zo vies en vuil, dat men hem met geen tang naar de wal zou dragen, terwijl men, als men zich omgedraaid had, die bedelaar niet meer kon vinden, daar er in diens plaats een elegant jong meisje stond.

Dit alles mag een weinig overdreven schijnen, maar is het inderdaad niet. Raffles toch, die deze kunst tot in de perfectie had opgevoerd, had in de loop der jaren het hierin ver gebracht. Met pruiken en schmink, waarmee de toneelspelers werken, wilde hij niets meer te maken hebben. Hij had door allerlei chemische proeven in zijn laboratorium verschillende kleurwatertjes weten samen te stellen, die zijn huid, zowel in kleur als in spanning volkomen veranderden. Zijn blanke, enigszins gebrunde teint wist hij om te toveren in het schitterendste wit tot het diepste zwart.

Verder had hij een bijzonder watertje, waarvan hij slechts enkele druppels in zijn ogen behoeft te spuiten, om de kleur daarvan, die natuurlijk grijs was, geheel te veranderen, zodat zij nu eens sprekend leken op de kinderlijke, blauwe ogen van zijn metgezel en vriend, die tevens zijn secretaris was, Charles Brand, in de stoel tegenover hem gezeten, dan weer op de donkerbruine, bijna zwarte ogen van een of ander type, dat hij wilde nabootsen.

Somtijds nam hij zijn toevlucht tot haar- en baardgroei, die verschilde met de zijne. Met behulp van een gewone kam en wat cosmetiek kon hij dat haar, geïnplanteerd op stukjes vleeskleurig rubber, in allerlei vormen opmaken.

Door dit alles is het te begrijpen, dat de politie nimmer in staat is geweest de hand op hem te leggen. Steeds was zijn vermoming in enkele seconden gereed,

daar hij altijd de nodige ingrediënten bij zich droeg en als de politie zocht naar een lang, slank heer, die met een fluwelen halfmasker voor, om middernacht een of andere woning of een kantoorgebouw was binnengedrongen, om daar zijn slag te slaan, dan stond er het volgende ogenblik een heer of dame, die met de grootste belangstelling naar de opgewonden politiemanninnen luisterde, om daarna ongehinderd en volkomen kalm naar het huis van Raffles te wandelen of te rijden, teneinde zich daar weer van de vermomming te ontdoen.

Daardoor kwam het ook, dat Raffles met zijn eigen, onveranderd gelaat de politie onder de ogen durfde te komen, met hen praten en confereren om te be-raadslagen over de middelen om de beruchte meester-dief te pakken te krijgen, terwijl diezelfde politiemannen er geen flauw vermoeden van hadden, dat Lord William Aberdeen, die zij allen kenden als een buitengewoon vrijgevig filantroop en die in deze hoedanigheid zo dikwijls van zich deed horen, dezelfde was als de gentleman-inbreker.

Want, ofschoon zij hem zochten als een gevaarlijk sujet, dat zich telkenmale vergreep aan de goederen van anderen, moet zij tegelijkertijd bekennen, dat die man een gentleman was tot in de perfectie.

Nog nooit had hij zich vergrepen aan de goederen van eerlijke lieden. Steeds beroofde hij slechts diegenen, die zich op oneerlijke wijze verrijkten vaak ten koste van het bloed en zweet hunner medemenschen. Maar zelfs dan en in welke gevaarlijke positie hij ook daardoor dikwijls komt, heeft hij zich nog nimmer vergrepen aan een menschenleven, dat hem heilig was. Tevens had hij de politie menige dienst bewezen, door een of andere bandiet, die zonder aanzien des persoons steelt en moordt en dus een gevaar voor de gemeenschap vormt, aan het gerecht over te leveren.

Aldus was die John Raffles niet alleen een tweeslachtig wezen voor zich zelf, daar hij, wat hij het ene ogenblik als John Raffles ontvreemde, het volgende ogenblik als Lord William Aberdeen of als Lord Palmhurst, welke naam

hij somtijds ook aannam, weer weggaf aan armen en noodlijdenden of aan in-richtingen van openbare liefdadigheid, maar ook voor de politie, die hij hielp en beetnam tegelijk.

Zo leefde John Raffles oftewel Lord Edward Lister zijn leven van misdadiger en weldoener, van vriend en vijand der politie, van schrik der rijke nietsnutters en misdadigers, van vriend der misdeelden en behoeftigen tegelijk.

Op het ogenblik, dat dit verhaal aanvangt, zaten Raffles en Brand, in de bibliotheek van het huis in de Cromwellstreet te lezen.

Beter gezegd, dit hadden zij gedaan, want, nadat Raffles zo hartgrondig gegeweerd had, keek Brand zijn vriend aan en meende te moeten vragen:

— Heb je nog zo'n slaap, Edward? Ik dacht nogal, dat je zo flink uitgesla-phen waart vanochtend en dat je dat zelf gezegd hebt.

— Dat heb ik ook, amice, luidde het antwoord, maar ik zou daartegen kunnen aanvoeren, dat de mens, hoe méér hij slaapt, des te meer slaap nodig heeft. Dit is echter bij mij niet het geval. Slaap heb ik op het ogenblik niet, maar eerlijk gezegd: ik verveel me een beetje.

— Vervelen? riep Brand op een verwonderde toon uit, vervelen? Met al die boeken om je heen? Ik wed, dat je er de helft niet van gelezen hebt.

— Dat heb ik ook niet, antwoordde Raffles, en ik zal daar wel nooit toe komen ook. Je moet niet vergeten, dat er hier drie soorten boeken staan. De eerste soort bestaat uit technische werken, maar je zult moeten toegeven, dat de meeste mij niet veel meer kunnen leren. Ik zou zelf technische werken kunnen schrijven, als ik er de tijd en de lust voor had, waaraan menig ingenieur een goede leiddraad zou hebben in een of ander gewichtig onderdeel van zijn vak.

Het tweede soort bestaat uit romans of fictieve verhalen. Daar ga jij je nog wel eens een enkele keer aan te buiten, maar je moet mij excuseren, dat ik daar nooit een oog insla. Als ik behoefte voel aan iets spannends of opwindends dan behoef ik maar een blik te slaan in mijn herinneringen en ik kan mij tot laat in

de nacht met mijn eigen avonturen bezig houden. Wat die sentimentele romans betreft, waarin allerlei moois staat over liefde en maneschijn, daar houd ik niet van, dat weet je. Dus kijk ik die ook niet aan.

Blijft het derde soort. Dat zijn de reisverhalen en beschrijvingen van vreemde landen. Dat is het enige soort dat mij aantrekt want al ben ik zeer bereisd, overal ben ik toch nog niet geweest en wat serieuze ontdekkingsreizigers van al die vreemde landen weten te vertellen, dat interesseert mij wèl. Alleen heeft die lectruur één groot gebrek en wel dat, dat ik na het lezen van een dergelijk boek, zin heb om alles in een hoek te smijten, de benen te nemen en zelf er op uit te trekken naar de streken, welke zo mooi en natuurgetrouw daarin werden beschreven.

Dat is nu ook het geval. Ik heb daarjuist en beschrijving gelezen van de zogenaamde Dodenvallei, de Grand Canyon, de verzonken bergwereld van de Colorado-rivier. En daar wil ik naar toe. De schoonheden van dit Rijk der doden met de schitterende kleuren, door de toerist zo boeiend beschreven, lokken mij.

Daar, in die verzonken bergwereld, waar de Colorado-rivier, steeds maar knagend en knabbelend aan de grijze kalklagen, een diepe spleet in de aarde heeft gegraven, zo diep, dat zich daarin bergen verheffen van meer dan zesduizend voet hoogte, terwijl de toppen van die bergen toch gelijk staan met de rand van het bergplateau, waarop men staat, daar wil ik trachten mij van dit ellendige stadsleven te onttrekken.

Brand keek zijn vriend verbaasd aan. Dat waren woorden, zoals hij hem nog nooit had horen spreken. Hij wist wel, dat Raffles een minnaar van natuurschoonheid was, maar hij had toch nooit gehoord, dat hij het land had aan de stad, waarin hij leefde en werkte.

— Zie je, aldus ging Raffles voort, soms ben ik dit leven beu. Dan verveelt het me. Daar komt nog bij, dat er de laatste tijd heel weinig te doen is geweest. Het is een tijd van malaise, de handel gaat slecht en er wordt niet veel

verdiend. Zelfs de mensen, die de grootste handigheid tentoon spreiden, hebben op het ogenblik geen schijn van kans om iets te verdienen.

Het gevolg is, dat ik daardoor ook niemand heb te... laten wij zeggen, straffen. Daardoor staat ook mijn bedrijf stil.

Daar tegenover staat, dat in het land van de dollar wel wat verdiend wordt. Daar heeft de malaise lang zulke diepe wortels niet geschoten en is de normale toestand veel eerder hersteld geweest, dan hier.

— Aha, dacht Brand, nu wordt het mij een beetje duidelijker, waarom Edward zo naar de Dodenvallei verlangt. Hij zal er natuurlijk wel naar toe willen, maar tevens om eens te kijken, of hij daar niet wat kan vinden dat hem ook op het gebied van zijn zaken bevrediging zal schenken.

— Nu begin ik je geestdrift voor de natuurwonderen zo'n beetje te begrijpen, Edward, zei Brand. Ik denk, dat, als je die gezien hebt, je dan nog eens verder zult rondkijken en je gelegenheid waarnemen.

Raffles begon te lachen na deze woorden van zijn vriend, en zei:

— Precies, Charles, je hebt het geraaden. Hier vallen geen zaken meer te doen op het ogenblik en ik heb er zo'n idee van, dat dat wel het geval zal zijn aan de overzijde van de grote plas.

Ik ben van plan zaken te gaan doen met de magnaten van de Verenigde Staten. De heren verdienen het, tot welzijn der mensheid, dat hun miljoenen eens een flinke aderlating ondergaan.

Brand keek zijn vriend bedenkelijk aan, voor hij antwoordde:

— Niettegenstaande alle hoogachting die ik voor je genie koester, twijfel er ik toch wel een beetje aan, dat je met goed gevolg een strijd met de Amerikaanse miljonairs kunt voeren.

Over het geestige, gladgeschoren gezicht van Raffles vloog een glimlach, terwijl hij zei:

— Je hebt het mis, als je meent dat ik niet evengoed als ieder ander zou weten, dat in de brandkasten der miljonairs slechts kasboeken en rekeningen te vinden zijn. De hoeveelheden contant geld,

waar ik belang in stel, liggen goed opgeborgen in de kluizen der banken. Neen, ik wil hun in geregelde zaken hun kapitaal ontnemen en proberen, daarmede diegenen gelukkig te maken van wie zij het hebben afgenomen.

— Ik ben toch werkelijk nieuwsgierig hoe je dat zult aanleggen, zei Brand. Ik houd je, zoals gezegd, voor een genie, maar of je je tegenover deze kooplui als meester tonen zult, dat meen ik toch te moeten betwijfelen.

— Het onmogelijke trekt mij aan, Charles, zoals je weet, daarom niet verder gepraat: Wij zullen ons morgen al naar Amerika begeven.

— Best, antwoordde Brand, ik ben altijd blij als ik Londen de rug toekeren kan.

— Goed, dat is dan afgesproken, zei Raffles. Maar laten we nu eerst eens wat gaan eten. Zoals je weet, zijn Gaston,

onze kamerdienaar en onze Italiaanse kok met verlof gegaan, zodat, wanneer vanavond Henderson, onze goede, brave chauffeur, ook met een extra-gratificatie in zijn zak wat vacantie gaat nemen, wij niets anders behoeven te doen dan onze koffers, die reeds gepakt zijn, naar de trein te laten brengen, de straatdeur dicht te trekken en er vandoor te gaan.

Nog eenmaal zullen we vanavond eten in de Windsor Club, waar ik dan tevens afscheid zal nemen van onze vrienden en dan... de vrijheid tegemoet.

De twee vrienden wierpen, opgewonden door het vooruitzicht van hun reis, hun kamerjassen uit, deden hun jas aan, namen in de hal hun hoeden van de haak, om voorlopig voor de laatste keer, zich door James Henderson, die intussen met de grote Bentley van zijn meester was voorgereden, naar de club te laten rijden.

HOOFDSTUK II

DE TREINOVERVAL

De volgende ochtend vertrokken Raffles en Brand met de trein naar Liverpool, om vandaar met een der boten van de Red Star Line naar New York te gaan.

Hun reis bood geen bijzondere avonturen. Het was tamelijk stil op de diverse stoomvaartlijnen, zodat de twee passagiers, die een eerste klas hut hadden gevraagd in het midden van het schip, heel weinig last hadden van het stampen en rollen van de boot, hetgeen trouwens ook zo erg niet was, daar de overtocht onder zeer gunstige weersomstandigheden plaats had.

Te New York aangekomen, bleven zij in de hoofdstad der Verenigde Staten niet lang hangen. Beiden waren daar al meermalen geweest en daar zij ontvangen werden met een sneeuwstorm, haastten zij zich om uit de onherbergzame stad, die door de sneeuwval wel één reusachtige modderpoel leek, weg te komen.

Zij vertrokken direct naar San Fran-

cisco, stapten onderweg nog voor enkele dagen uit om het National Yellowstone Park te bezichtigen en reisden daarna aan één stuk door in de richting van San Francisco.

Zij stapten uit ergens in Californie, waar hen het natuurwonder van de Great Canyon wachtte.

Brand verheugde zich al in het vooruitzicht, dat grootse, onvergelykelijke natuurtafereel te kunnen bezichtigen en dacht er weinig aan, dat er nog heel wat tijd zou moeten verlopen, voor zijn verlangen in vervulling zou gaan.

Raffles had namelijk in New York, in het bureau van het Astoria Hotel, waar zij gelogeed hadden, toevallig gehoord, dat een zekere Mr Brown, die men de koning van de kopermijnen van Amerika noemde, voor deze trein een biljet had besteld.

Dat was een kolfje naar de hand van Raffles. Alle gedachten aan schitterende natuurtaferelen waren als bij toverslag verdwenen en hij nam zich voor,

een oogje in het zell te houden, om te zien of hij niet eens een goede slag kon slaan.

Daar hij in Amerika, dat bovendien veel groter is dan het veel kleinere Engeland, lang zo bekend niet was als in Europa, behoefde hij niet veel voorzorgsmaatregelen te nemen om zich onherkenbaar te maken. Hij oordeelde het daarom ook niet nodig zijn gelaat te veranderen en meende er mede te kunnen volstaan, slechts een klein kneveltje aan te brengen, dat hem uitstekend stond en hem zeker wel tien jaar jonger maakte.

— Ofschoon ik hier in Amerika niet erg bekend ben, had hij tegen Brand gezegd, ben ik er toch ook niet de Grote Onbekende. Ten minste als zodanig immers heeft men hier nog nooit van mij gesproken.

Om kennis met Mr Brown te kunnen maken, had hij dezelfde trein genomen en zat nu in de rooksalon, hem van dichtbij gade te slaan, terwijl hij ogenschijnlijk, een boek zat te lezen.

Tegenover de Amerikaan, zat een landgenoot, van deze man, een zekere Geis, in een hoek.

De Grote Onbekende wendde zich tot Brand en zei op zachte toon, zodat alleen zijn vriend het kon horen:

— Ik heb geluk. Twee vliegen in één klap. Bij de koperkoning heeft zich nog een tarwekoning gevoegd. Hij heeft, zoals ik uit een gesprek tussen hem en Brown bemerkte, de grote Amerikaanse handelaars tot een zogenaamde trust bijeengebracht. Deze lieden kopen alle tarwe op, en bepalen dan voor dit zo nodige voedingsproduct der mensheid, de prijs, daar buiten hen niemand meer tarwe bezit. De wereld wordt door geen enkele wet tegen zulke lieden beschermd.

Brown had intussen zijn boek neergelegd, en begon met zijn landgenoot een gesprek. Raffles had zijn plaats zo gekozen, dat hij, hoewel de twee miljoenairs hem niet konden zien, ieder woord kon verstaan.

— Je gaat dus naar Denver? vroeg Brown.

Geis antwoordde bevestigend:

— Ik heb daar een bijeenkomst met

zakenvrienden.

— Er is dit jaar veel tarwe, nietwaar? zei Brown met een glimlach.

— Helaas ja, antwoordde Geis, terwijl zijn gelaat een uitdrukking van misnoegen over de goede oogst vertoonde.

— De tarwe zal nu goedkoop worden, meende Brown, dat zal je zeker niet aangenaam zijn.

— Zeker niet, antwoordde Geis, daarom ben ik juist op weg naar mijn zakenvrienden om de toestand te bespreken.

—Ja, ja, zei de koperkoning op een toon, alsof hij een treurende zijn deelneming betuigde, men kan de zegen des hemels niet zo regelen, als ik mijn koper. Bij mij komt het er niets op aan, als er te veel erts is; het wordt daardoor niet goedkoper, en het bederft ook niet, als men het liggen laat. Maar met tarwe is dit anders gesteld. Naarmate er meer groeit, wordt het goedkoper en daar is niets aan te verdienen.

— Dat is uw zaak, Mr Brown, bromde Geis, wie dit gesprek niet beviel, laten wij over iets anders praten.

Daarna ontwikkelde zich een gesprek over politiek, dat Raffles niet interesseerde. Hij hoorde nog slechts, dat Mr Brown naar zijn kopermijnen ging, die in Pottsville, in de Staat Colorado, gelegen waren.

Hij hoorde hoe Brown zei:

— Ik wou dat ik al in Chicago zat. Er zijn de laatste tijd veel treindiefstallen voorgekomen.

—Onzin, pochte Geis, ik ben voor die bandieten niet bang. Verleden jaar werd mijn trein in de omgeving van Ohio aangevallen. Alle passagiers verloren het hoofd er bij, ik alleen niet. Toen de schurken in mijn coupé kwamen en handen omhoog riepen, trok ik mijn revolver en schoot ze man voor man neer. Wilt gij mijn wapens eens zien?

— Neen, neen, riep Brown angstig. Ik ben niets op die dingen gesteld, ze gaan mij veel te gauw af en je hebt een blauwe boon in je hoofd, voor je het weet. Een ongeluk zit in een klein hoekje. Houd dat ding maar in je zak.

Zijn verzoek hielp hem echter niet veel, want Geis had de revolver reeds uit zijn zak gehaald.

Het was een damesrevolver, een wapen voor amateurs, een tamelijk onschadelijk voorwerp.

Zelfs Brown was van de schrik hersteld en bekeek vol belangstelling, maar tegelijk achterdochtig dit speelgoed.

— En daarmee hebt gij die bandieten gedood? vroeg hij.

Geis zette een hoge brost en zei:

— Mr Brown, wilt gij het proberen? Een schitterend wapen is het, elk schot is raak.

— Ja, ja, ik geloof het wel ik geloof het wel, mompelde Brown, maar houd dat ding alsjeblieft niet op mij gericht, dat maakt mij zenuwachtig. Het mocht eens afgaan.

Met een heldhaftig gelaat stak Geis de revolver weer in zijn zak toen de hofmeester binnentrad en verzocht aan tafel te komen.

Alle reizigers begaven zich naar de Dinner-Car en Raffles richtte het zo in, dat hij een plaats naast Brown kreeg, terwijl Brand aan de andere zijde van de Grote Onbekende zat. Brown kon ieder woord verstaan, dat Raffles tot zijn secretaris zei.

Daar was het Raffles juist om te doen en hij liet nu duidelijk blijken door telkens over Pottsville te praten, dat deze stad het einddoel van zijn reis was.

Wat Raffles verondersteld had, gebeurde. Brown lette goed op hetgeen hij hoorde, maar daar Raffles niets over het doel van zijn reis naar die stad aan Brand mededeelde, werd hij nieuwsgierig en besloot Raffles in zijn gesprek, dat hij tot dusverre alleen met Geis, die tegenover hem zat, gevoerd had, te betrekken.

— Gij reist naar Pottsville, naar ik hoor, zei Brown.

— Jawel, antwoordde Raffles, stelt gij belang in het doel van mijn reis?

— Och ja, ik ben daar tamelijk bekend en woon er sedert meerdere jaren. Mag ik vragen wat u naar Pottsville voert?

— Ik ben er geïnviteerd door een vriend.

Ook Brown, die dit antwoord niet veel wijzer maakte, trok een nadenkend gezicht en waagde het eindelijk te vragen:

— Misschien door Mr Hunting?

Raffles haalde de schouders op en antwoordde:

— Het spijt mij, u daarop het antwoord schuldig te moeten blijven. Ik kan mij daarover niet uitlaten.

Hij wendde zich van Brown af, alsof hij de vraag ietwat impertinent had gevonden, en onderhield zich verder met Brand over de duur van de reis.

Zo verliep de tijd, tot Raffles 's avonds nogmaals door Brown in de rook-coupé aangesproken werd.

Deze had zijn blunder ingezien en wilde het blijkbaar goed maken.

— Mag ik de eer en het genoegen hebben u een glas whiskey aan te bieden, vroeg hij en zonder een antwoord af te wachten, gaf hij de zwarte kelner de opdracht een fles Black and White te brengen benevens drie glazen, terwijl hij Raffles en Brand naar een hoekje loodste en zich bij hen neerzette.

Het was voor Raffles natuurlijk mogelijk geweest botaf te weigeren, maar hij begreep, dat hij zich Brown niet geheel en al tot vijand moest maken, daar hij nog niet wist hoe hij in Pottsville zou optreden.

Toen de fles en de glazen gebracht waren, de koperkoning plaats genomen en een reusachtig grote sigaar gepresenteerd en zelf ook een daarvan opgestoken had, begon hij vlot over Pottsville te spreken, als iemand, die zich dadelijk overal op de voorgrond wil plaatsen.

Raffles had, met zijn mensenkennis, dadelijk het karakter van Brown doorzien.

— Mr Hunting, zette nu de koperkoning uiteen, is mijn concurrent, en het zou mij spijten, als gij een vriend van hem waart en mij daardoor belet werd, onze kennismaking van deze reis voort te zetten. Wilt gij mij niet mededelen, wat u naar Pottsville voert?

— Ik stel belang in mijnen, antwoordde Raffles.

— In mijnen? herhaalde Brown, het is mij niet bekend, dat iemand in mijn omgeving iets verkopen wil.

— Dat niet, antwoordde Raffles. Het is mij nog nooit ingevallen een mijn te ko-

pen. Mag ik zo vrij zijn, mij aan u voor te stellen? Mijn naam is Phileas Baxter, ik ben scheikundige.

Het was gelukkig, dat Brown op dit ogenblik de spreker aankeek en niet Brand. Deze trok zo'n verbluft gezicht, dat dit de koperkoning dadelijk had moeten opvallen.

— Wat in 's hemelsnaam, dacht de jongeman, haalt Raffles nu in zijn hoofd door te zeggen, dat hij aan scheikunde doet, en hoe komt hij er toe, de naam van zijn oude tegenstander, de hoofdinspecteur van politie Baxter uit Londen te noemen?

— Is uw vriend ook scheikundige? hoorde Brand Brown vragen; het volgende ogenblik beantwoordde Raffles die vraag toestemmend, en maakte daarvoor Baxter eveneens tot chemicus.

— Het ontbreekt er nog maar aan, dacht Brand, dat Brown met mij een gesprek over de scheikunde begint. Ik heb sedert ik van school ben, daarvan alles vergeten.

Die vrees van Brand bleek ongegrond, want Brown scheen er niet aan te denken de chemische kennis van zijn nieuwe kennissen op de proef te stellen, maar praatte honderduit over allerlei onderwerpen, onderwijl allerlei pogingen aanwendend, om te weten te komen, waarvoor zij naar Pottsville gingen.

Raffles ging daar niet op in. Wel gaf hij nu en dan een antwoord op een of ander vraag van Brown, maar was daarin zo vaag en algemeen, dat Brown er tot zijn ergernis geen steek wijzer door werd.

— Interesseert gij u voor koper? vroeg Brown, opnieuw een poging waggende de beweegredenen van zijn medereiziger te doorgronden.

Glimlachend antwoordde Raffles:

— Dat ontken ik niet; en ik wil u ook wel zeggen, Mr Brown, dat ik in de laboratoria van de Staat zonderlinge chemische toestanden op het spoor ben gekomen.

Brand dacht, dat hij het uit zou proesten van het lachen en scheen het plotseeling benauwd te krijgen.

Hij verlangde op te staan om, op goede afstand van deze twee, een sigaar te ro-

ken. Hij voerde dit plan uit en hoorde van verre, hoe het tweetal zich nog tot laat in de nacht over kopermijnen en de winsten daarvan onderhielden. Brand kreeg de overtuiging, dat Raffles in een boek over koper moest gelezen hebben en dit was ook zo. Terwijl hij sliep, had zijn vriend een boek uit de trein-bibliotheek gehaald en daarin wat gestudeerd, zodat hij op theoretisch gebied meer van koper wist, dan Brown in de praktijk.

Toen deze met Raffles de slaapcoupé opzocht, nam hij met een vriendschappelijk goede nacht afscheid van hem, hem toevoegende:

— Ik hoop, dat gij eerst enige tijd bij mij, in mijn huis, wilt doorbrengen, voor gij gevolg geeft aan de uitnodiging van de mij onbekende heer in Pottsville.

— Ik zal er eens over nadenken, zei Raffles en ging naar Brand in de voor hen afgescheiden ruimte in de slaapwaggen.

— Wat wil je in 's hemelsnaam? vroeg Brand, toen Raffles het gordijn had neergelaten, met deze mijneigenaar?

— Ik wil hem aderen, fluisterde zijn vriend, hij is niets anders dan een schurk; hij onthulde mij hedenavond een plan, dat hij met een aantal kopermijnbezitters heeft uitgedacht, om de prijs van dit, voor de industrie zo onontbeerlijke materiaal, opnieuw op te voeren. Als hun dat gelukt, kan de mindere man alweer de kosten van deze speculatie met zijn zweet betalen, terwijl zij enige miljoenen rijker worden.

— Ik begrijp je niet, zei Brand, maar één ding moet ik je verzoeken, geef mij voortaan niet meer als scheikundige uit. Ik weet er niets meer van.

Het duurde niet lang of de twee vrienden waren in een diepe slaap verzonken er weinig aandenkend, dat de trein hen met een snelheid van honderd kilometer per uur door de Amerikaanse prairien voerde.

Tegenwoordig wonen daar geen Indianen meer, maar is er een ander volk op die vlakke gesignaleerd, dat niet minder gevaarlijk is, dan hun rode broeders uit vroeger dagen.

Het zijn de zogenaamde desperados, mensen met een ongunstig verleden, ge-

woonlijk uit Texas of Mexico afkomstig, die daar de grond te warm is geworden onder hun voeten en naar Amerika zijn uitgeweken, om nu eens hier, dan weer daar hun gevaarlijk handwerk uit te oefenen.

Dat handwerk bestaat uit het roven in het algemeen en het aanhouden van biezonder.

Het was voor zo'n overval, dat Brown zich tegenover Geis, zo angstig had getoond. Hij kon niet vermoeden hoe weinig tijd er zou verstrijken eer zo'n overval werkelijk zou plaats vinden.

De ochtend was nog niet aangebroken, toen de trein, door een plotselinge ruk aan de noodrem, midden op de weg tot stilstand werd gebracht.

De slapenden, die reeds dadelijk aan iets ernstigs dachten, vlogen uit hun bedden, en luisterden angstig naar hetgeen er gaande was.

Schoten knalden, en vloekende stemmen werden buiten de trein gehoord. Dit gaf aanleiding tot een algemene ongerustheid.

Als een kudde schapen drongen de passagiers in hun nachtgoed in de gangen van de wagen. Een algemene kreet van vrees deed zich horen, toen plotseling het licht uitging en het donker werd. Daarop verscheen een zwarte hofmeester die riep:

— Dames en heren. Wij zijn aangevallen. Ik geef u de raad, geen weerstand te bieden. Deze lieden maken korte metten, zij hebben reeds de hoofdconductor en de machinist neergeschoten.

Achter hem verscheen, verlicht door het schijnsel van een zaklantaarn, de gestalte van een man met breedgerande puntige hoed, wollen hemd en een broek van schapenvacht, in iedere hand een revolver van groot kaliber. Van zijn gelaat was, daar er als masker een doek voor gebonden was, niets te zien.

— Handen omhoog, riep de rover. Alleen in de wagon. Vooruit, handen omhoog, dikbuik, riep hij Brown toe, die niet dadelijk dit bevel opvolgde.

Hij hield de revolver voor het gezicht van Brown, die nu direct de armen omhoog hief.

Na zich er van overtuigd te hebben,

dat alle passagiers het gegeven bevel, om de handen omhoog te houden, opgevolgd hadden, gelastte hij, dat de reizigers beurt voor beurt hun koffers en tassen, die in de netten lagen, zouden openen, om daaruit alle voorwerpen van waarde te halen en daarna de wagen te verlaten.

Op de locomotief bevond zich nog een andere rover, die de tweede machinist en de stoker in bedwang hield en tevens een tweede revolver op de uitgestapte reizigers gericht hield.

Raffles en Brand, die bij het onverwachte oponthoud reeds dadelijk aan een overval hadden gedacht, waren zo verstandig geweest niet te wachten tot de rovers in de wagen verschenen, maar hadden zich, zo vlug als zij konden, onder een paar zitbanken verstopt.

Zodra de laatste reiziger was uitgestapt, ging de rover met zijn lantaarn in de coupé's rond om ze te doorzoeken.

Hij had er geen idee van, dat Raffles, de Grote Onbekende, zich nog met zijn vriend in de trein bevond.

De desperado had nog niet het midden van de trein bereikt, of plotseling sprongen twee mannen, met maskers voor het gezicht, uit een slaapcoupé op hem toe. Voor de rover nog zijn revolver kon afvuren, gaf een van de aanvallers hem zo'n geweldige vuistslag tussen de ogen, dat deze bewusteloos neerviel.

Het was Raffles, die, nadat hij de man onschadelijk had gemaakt, de bandiet snel het vreemde gewaad uittrok en dit zelf aantrok.

Zijn gezicht bedekte hij met dezelfde rode halsdoek, die de desperado als masker gediend had en zette ook diens breedgerande hoed op.

Brand bond ondertussen met enige riemen van de bagage de gevelde man aan armen en benen.

Hierna sleepten zij hem in hun coupé en stopten hem een prop in de mond, om hem het schreeuwen te beletten.

— Blijf bij hem tot ik terug kom, zei Raffles tot zijn vriend. Ik zal mij nu de grap veroorloven, in zijn plaats de zakken van onze medereizigers lichter te maken.

De vrouwen zal ik hun sieraden laten

behouden, maar de mannen zijn allen rijke nietsnutters of gewetenloze miljonairs.

Na deze woorden nam hij de revolver van de desperado en stapte de coupé uit.

Sidderend van angst en rillend van kou, stonden de reizigers in een lange rij.

De heren in pyjama's, de dames in allerlei soort nachtgewaad, maar allen boden een schouwspel, zoals een karikatuurtekenaar niet beter zou kunnen bedenken. Raffles trad op hen toe en de hese stem van de desperado nabootsend, riep hij:

— Het is koud, nietwaar dames en heren? Laten wij dus voortmaken, opdat gij niet verkouden wordt. Geef echter voor alles dat kinderspeelgoed hier.

Hij trad op Geis toe, nam de kleine revolver uit de zak van diens pyjama, verwijderde de patronen uit het wapen en zei:

— Hier dat ding; daar heb je niets meer aan.

Toen trad hij op Brown toe, wien het angstzweet in dikke druppels over het gezicht liep.

Raffles lichtte hem met de lantaarn in de ogen en zei:

— Dit werkje schijnt u warm te hebben gemaakt, mijnheer. Ik raad u aan dit meer te doen. Gij transpireert als in het hartje van de zomer.

Voor iedere reiziger had Raffles een toepasselijke opmerking, en liet zich door hen, alsof hij in een kerk geld inzamelde, de grote breedgerande hoed tot aan de rand met horloges, ringen en geld vullen.

Van de locomotief riep de andere desperado:

— Ben je gauw klaar, Jim?

— Ik kom dadelijk, riep Raffles met hese stem terug, ik moet eerst nog de wagen onderzoeken en nazien of ze nog wat achter hebben gehouden.

Hij stapte weer in de wagen, doorzocht deze en vond werkelijk nog enige portefeuilles met banknoten, in de bedden verstopt.

Dit alles bracht hij in zijn slaapcoupé en zei tot Brand:

— Laat ons nu de bandiet aan de an-

dere zijde van de trein op de rails gooien.

Beiden paktten zij de man, die nog altijd bewusteloos was, op, en wierpen hem de wagen uit.

— Berg nu deze dingen van waarde in onze koffers, zei Raffles, ik zal ondertussen onderzoeken, hoeveel onbekende helpers nog op de locomotief staan.

De Grote Onbekende verliet wederom de wagen en riep de reizigers toe:

— Niemand mag in de trein voor ik het bevel geef.

Raffles ging de trein langs, en dat nog slechts één enkele desperado op de machine stond, die met twee revolvers de stoker en een conducteur in bedwang hield. Voor de locomotief lagen de hofmeester en een derde desperado, neergeschoten, en naast hen stonden de zwarte treinbedienden. Zij waren door de dood van hun chef zo verschrikt, dat ook zij niet waagden, weerstand te bieden.

Niet zodra had Raffles gezien, dat de desperado slechts één medeplichtige had, of hij stapte weer in de wagen en ging naar zijn coupé.

Snel wierp hij de kleren van de bandiet af, en zei tot Brand:

— Volg mij en neem je wapen mee. Terwijl hij eveneens zijn wapen ter hand nam, stapte Brand uit het venster, waar zij de desperado uit hadden gegooid, en nam diens kleren, in een bundeltje gewikkeld mee.

— Pak op, zei Raffles, wij moeten de schurk van de rails dragen, opdat de conducteurs hem niet vinden.

Zij brachten de geknevelde bandiet naar een helling, vanwaar zij hem, naar beneden lieten rollen.

Daarna sloop de Grote Onbekende voorzichtig naar de locomotief.

Vloekend stond daar nog altijd de desperado, en dreigde ieder, die de handen zinken liet, neer te schieten.

Plotseling knalden kort na elkaar twee schoten.

De conducteurs zagen, hoe de desperado de armen liet zinken en met een kreet van woede neerstortte.

Raffles had hem in de opgeheven armen getroffen en hem daardoor onscha-

delijk gemaakt.

— Schiet je revolver in de lucht af, fluisterde hij Brand toe. De passagiers moeten denken, dat jij de tweede kerel onschadelijk hebt gemaakt.

Toen riep hij luid, al op de machine springend:

— Bravo. Wij hebben hem, dames en heren. Jammer dat de tweede ontkomen is.

Alle passagiers en beampten liepen bijeen, en Raffles was enkele ogenblikken het middelpunt en een voorwerp van bewondering van de zijde der dames.

Niemand dacht eraan de woorden van de Grote Onbekende in twijfel te trekken, toen hij mededeelde, bij het eerste gerucht uit het venster gesprongen te zijn, en zo de eerste gelegenheid te hebben afgewacht om de rovers onschadelijk te maken.

— Wat jammer, dat wij die andere bandiet ook niet te pakken konden krijgen, riep Brown, die kerel heeft mijn portefeuille geroofd, maar voegde hij er aan toe, het is niet zo erg. Ik laat mijn werklui eenvoudig enige uren langer werken en het geld is spoedig weer bijeen gebracht.

Nu moesten de conducteurs eerst een dikke boomstam, die de desperado's over de rails gelegd hadden, wegruimen, en nā een uurtje kon de trein zich weer in

beweging zetten. Raffles zat in zijn slaapcoupé en telde de onvoorziene ontvangsten van dit oponthoud. Hij had 170.00 dollars en een grote handtas vol horloges en ringen.

— Dat is nog eens de moeite waard, zei hij tot Brand, om in een Pulmann-trein te reizen. Jammer dat de heren Geis en Brown zo slecht bij kas waren. Ik hoop echter in Pottsville en in Denver nog betere zaken met hen te doen. Ik heb namelijk de koperkoning een geheim wijsgemaakt Charles, en hem verteld, dat ik de kunst versta om verschillende metalen te veranderen.

— Alchemist, dus? vroeg Brand verwonderd.

— Precies, antwoordde Raffles, en jij hebt wel de minste reden om dit te betwijfelen. In Pottsville laat ik mij een smeltoven bouwen, en ik hoop, dat ik daarin enige miljoenen van Brown's vermogen zal versmelten. Geloof mij, amice, een rijk man is nog niet altijd een verstandig man, maar dikwijls juist het tegendeel. De rijkdom is hem meestal slechts door toeval in handen gekomen. Brown is zo'n grote stommeling, als ik tot dusverre zelden heb aangetroffen. Ik wed, dat hij even vast gelooft aan mijn kunst om goud te maken, als ik aan zijn domheid. En nu. goede nacht, Charles.

HOOFDSTUK III

BRANDSTICHTERS

Raffles was in Denver met Brand de trein uitgestapt. Evenzo Geis, die gedurende de reis vriendschap met Brown en de Grote Onbekende had gesloten.

Men leverde, onmiddellijk na aankomst de desperado, die door Raffles verwond was, aan de politie uit, waarbij laatstgenoemde een urenlang verhoor moest ondergaan over deze aangelegenheid, hetwelk door de hoofdinspecteur van politie te Denver, werd geleid. Bij deze gelegenheid wierp de desperado blikken van dodelijke haat naar Raf-

fles.

Raffles haalde minachtend de schoudera op en vertrok met Brand, die eveneens verschillende vragen had moeten beantwoorden.

Zij begaven zich naar een klein hotel, waar zij zich lieten inschrijven onder de namen Henry Smith, die Raffles zeer goed leek, omdat de hoofdinspecteur van politie zo heette, en James Kingston die aan Brand werd toebedeeld.

Zij bleven hier echter niet lang. In plaats van naar bed te gaan, opende Raf-

fles een koffer, welke verschillende ingrediënten bevatte ter vermomming en maakte van zich zelf en zijn vriend een paar typen, die in de verste verte niet herinnerden aan hun waar voorkomen.

Raffles veranderde zich in een ouderwetse Amerikaan, een echte Yankee met een kaal hoofd en een witte puntbaard, terwijl Brand meer het type kreeg van de tegenwoordige Amerikaan, glad geschoren met donkere, geheel achterover gekamde haren.

Albus vermoedde, slaagden zij erin de volgende ochtend naar de algemene conversatiezaal te gaan, zonder dat iemand hen uit hun kamer had zien komen.

Nadat zij afgerekend hadden en op straat gekomen waren, raadpleegde Raffles zijn manchete, waarop hij gedurende de reis aantekeningen had gemaakt en sloeg nu de richting in naar de Bronks, waar in een grote zaal de vergadering van de graanhandelaars zou plaatsvinden.

Raffles, die zijn oren goed open had gehad, begreep, dat op die vergadering wel het een en ander zou worden besproken, en wilde zien te weten te komen, wat daar verhandeld werd.

Toen hij in Hotel Centraal aankwam, kon hij een blik in de vergaderzaal werpen en zag daar een langwerpige tafel, die met een groen kleed overdekt was. Hij telde acht stoelen. Er zouden dus waarschijnlijk niet meer dan acht graanhandelaars ter vergadering komen.

Toen hij dit gezien had, stuurde hij Brand naar een gedeelte van het gebouw, dat aan de andere zijde van de vergaderzaal was gelegen, om te zien of daar niet een kamer kon worden gehuurd, die met de vergaderzaal in verbinding stond of er desnoods maar aan grensde.

Terwijl Brand op deze boodschap uitrok, inspecteerde hij zelf het gedeelte aan de andere zijde. Hij merkte aldaar, dat de vleugel van het gebouw, waar hij zich bevond, geheel bestond uit dergelijke grote zalen en was dan ook niet verwonderd, toen Brand met de boodschap terugkwam, dat een grote zaal, aan de andere kant van de vergaderzaal was gelegen.

Dit was in zekere zin een misrekening

voor Raffles. Hij had het plan gehad, om in geval er kleinere zalen waren geweest, zo'n vertrek te huren en dan door een gat in de wand te boren, te weten zien te komen, waarover de heren graanhandelaars gingen praten. Nu dat niet ging, moest hij er wat anders op vinden.

Na enige minuten te hebben nagedacht begonnen z'n ogen met een eigenaardige glans te schitteren. Om z'n lippen krulde zich een glimlachje en met 'n gebaar wenkte hij Brand hem te volgen.

Raffles begaf zich met de lift naar een enige etages lager gelegen leeszaal, waar hij een lunch voor twee personen en het nodige schrijfgereedschap bestelde.

Terwijl een en ander werd gehaald, opende hij een grote wandkast met glazen deuren, waarin allerlei boeken stonden en koos daar een lijvig deel uit, dat, naar bleek een algemeen adresboek was van de verschillende groothandelaars in de Verenigde Staten. Hij sloeg het hoofdgraan op en toen hij dat had, legde hij er zijn hand op en boog zich over naar Brand.

— Charles, wil jij er nu achter zien te komen, hoe de namen luiden van de acht deelnemers aan de vergadering. Ik behoef wel niet bij je op spoed aan te dringen, hé, want de zaak is dringend.

Brand was al weg.

Nu raadpleegde Raffles de naamlijst onder het hoofd graan en kwam daardoor te weten, dat er in het geheel zestien groothandelaars van betekenis waren in de Verenigde Staten, hetgeen hem verwonderde, daar hij in de zaal, boven, slechts acht stoelen om de tafel had zien staan.

Terwijl hij hierover nog nadacht, kwam Brand terug. Hij had en briefje in zijn hand, waarop acht namen stonden.

— Ik was zo gelukkig, zei hij tot zijn vriend, er toevallig bij tegenwoordig te zijn, toen de heren in het gebouw arriveerden. Zij kwamen allen tegelijk en waren waarschijnlijk door Geis afgehaald, want die trad zo'n beetje op als leider van 't gezelschap. Beneden in de vestibule gaven zij hun jassen en hoeden

af en schreven hun naam in het vreemdelingenregister. Zij blijven dus waarschijnlijk hier een paar dagen logeren. Zodra zij weg waren, heb ik hun namen gecopieerd en hier zijn zij.

Raffles nam het papiertje aan maar werd er niet veel wijzer door. Er stonden acht namen op, maar het boek gaf er zestien aan. Hij deelde dit aan Brand mee en die kwam op een helder denkbeeld.

— Het zal zijn, Edward, zei hij, omdat er slechts van die zestien acht werkelijk belangrijk genoeg zijn voor de vergadering. Wat dat betreft, kunnen wij gemakkelijk te weten komen door achter in het boek te kijken, dan zal je zien, dat daar verschillende cijfers staan die ons kunnen inlichten over de grootte van het bedrijfskapitaal, de omzet en de winsten dier heren. Zou je niet denken, dat...

Maar Brand behoefde zijn zin niet te voltooien, want Raffles had reeds de bedoelde rubriek opgezocht en was daarin ijverig aan het zoeken.

Na enkele seconden, riep hij uit:

— Daar hebben we de bedoelde cijfers.

De beide vrienden bogen zich over het boek en neusden langs de regels, waarlangs Raffles zijn wijsvinger liet glijden.

Hij maakte enige notities op en papiertje, vergeleek enige cijfers en kwam weldra tot de ontdekking, dat er inderdaad enige groothandelaars waren, die wegens hun betrekkelijk geringe omzetten, niet in aanmerking kwamen voor deze vergadering. Het waren er zes.

— Maar, dan blijven er toch nog altijd tien over en niet acht, zei Raffles. We missen er dus twee en nu kunnen we aan de hand van de door jou genoemde namen eens zien wie de twee wegblijvers zijn.

Na enige zoeken kwamen zij tot de slotsom, dat de heren Black en Fox, twee bekende graanhandelaars uit Santa Fé, die nog wel de grootste omzetcijfers achter hun namen hadden, ontbraken.

— Daar moeten we ons voordeel mee doen, Charles, zei Raffles. We moeten op die vergadering zien te komen en dan ben ik Black en jij Fox. We zullen de

heren daarvan op een originele manier kennis geven.

Terwijl hij dit zei kwamen met veel drukte een achttal heren binnen, die een langwerpige tafel bij het venster uitzochten, waar hun lunch zou worden geserveerd.

Het duurde niet lang of het ging daar vrolijk toe. De spijzen werden vliegensvlug gebracht, maar verdwenen nog vlugger. Het bleek, dat de heren graanhandelaars over een goede eetlust beschikten.

Ondertussen gebruikten Raffles en Brand ook hun lunch, waarmede zij al gauw klaar waren en begaven zich toen naar boven.

In een der zich daar bevindende zalen belden zij de eetzaal op en maakten zich aan de hun te woord staande kelner bekend als Black en Fox, die een ander graanhandelaar wensten te spreken. Zij hadden daartoe een naam uitgekozen van een der grossiers, die zij zeker wisten, dat deze er niet was.

Hun vraag werkte als een bom in een mensenmenigte.

De kelner had niet beter weten te doen dan de vraag van de heren Black en Fox over te brengen aan de lunchtafel van de graanhandelaars, die met een uitroep

— Wat? Zijn Black en Fox hier? Dat had ik nooit kunnen denken. Die zijn zeker gekomen om de boel af te luisteren. In ieder geval moeten we zien, dat ze bij de vergadering blijven. Waar zijn die booswichten?

Deze en dergelijke uitroepen klonken verward door elkaar en het scheen, dat er geen einde aan zou komen. Maar weldra nam Geis het initiatief door met zijn knokkels op de tafel te kloppen en om stilte te verzoeken.

— Mijneheren, zei hij, toen het stil genoeg geworden was, om zich verstaanbaar te maken, we moeten afspreken, dat er niet meer dan één tegelijk aan het woord is. We moeten beginnen met te zien te weten te komen waar de genoemde heren zich bevinden en als we dat weten, dan gaan er twee van de sterksten van ons naar hen toe en dan zou ik wel eens willen zien, of we ze niet op de vergadering kregen.

Toen Geis van de kelner, die de boodschap had overgebracht, had vernomen, dat Black en Fox zich boven bevonden, verzocht hij de kelner, dat hij deze heren nog even bezig moest houden, waarna hij met nog een der anderen van het achtstal, naar boven ging, waar zij ook inderdaad Black en Fox aantroffen.

Laatstgenoemden deden alsof zij overrompeld werden en gedroegen zich alsof zij er niets van wilden weten, om op de vergadering te komen, maar zij lieten zich ten slotte overhalen, met hun collega's mede te werken.

Raffles zag aan hun gezichten, wat zij dachten en verkneukelde zich over zijn sukses.

Toen zij beneden kwamen, werden zij eerst met gefluit en gejoel begroet door de achtergeblevenen, maar dat duurde niet lang en werden zij uitgenodigd een glas wijn mede te drinken.

Ofschoon Raffles en Brand bijna geen druppel dronken en telkens ongemerkt hun volle glazen wisten te ledigen in een grote houten bak van een waaierpalm, die in de zaal stond, deden zij het voorkomen, alsof zij hun schade wilden inhalen en duchtig meedronken.

Toen zij eindelijk naar boven ter vergadering togen, waren Raffles en Brand de enigen, die niet dronken waren.

Maar als men mocht denken, dat van een vergadering van bijna uitsluitend dronken mensen niets zou terecht komen, dan vergist men zich in de mentaliteit van de Amerikaan, die weliswaar vreselijk luidruchtig kan doen, als hij te diep in het glaasje heeft gekeken, maar nochtans geen ogenblik vergeet waarvoor hij gekomen is.

Zo ging het ook hier. Nauwelijks zaten zij om de tafel geschaard, of het was, alsof zij aan niets anders dachten dan aan geld verdienen; zij bedaarden zinderogen en ofschoon sommigen hunner niet in staat waren hun gedachten behoorlijk in woorden uit te drukken, toch kon men er van op aan, dat zij zich geen knollen voor citroenen zouden laten verkopen.

Raffles had dit zeer goed ingezien, maar hij wist ook, dat de vergadering, dronken als die lui waren, zeker lichter

besluiten zou nemen, waartegen men in nuchtere toestand zou hebben geprotesteerd.

De feiten zouden hem weldra in het gelijk stellen.

Raffles boog zich naar Brand over en zei zo, dat alleen zijn vriend het kon horen:

— Dit zijn nu de mensen, voor wie ik naar Amerika gekomen ben. Kijk hen goed aan, Charles. Wanneer de armen honger hebben, kijken zij niet zo gretig naar brood, als de ogen van deze kerels naar geld.

Op dit ogenblik sloeg Geis zo hard met zijn vuist op tafel, dat de wijnglazen rinkelden, en riep:

— Mijneheren, ik open de vergadering en heet u allen welkom, vooral de heren Black en Fox, die zich weliswaar eerst aan onze besprekingen hadden willen onttrekken, maar die we, we zullen er maar geen doekjes om winden, te vlug af geweest zijn.

We zullen hier niet lang over uitweiden, maar aanstonds beginnen met datgene wat ons noodzaakt de hoofden bij elkaar te steken, namelijk de buitengewoon overvloedige oogsten, die de prijs van het koren tot een ongekend niveau hebben doen dalen. En dat is iets, dat wij niet, zonder dat wij ons te weer stellen kunnen toelaten. Want hoe lager de prijzen zijn, hoe minder we verdienen. Ik zit niet in zaken om vliegen te vangen, maar om geld te verdienen en ik denk, dat wij allen er zo over denken.

— Bravo, werd er geroepen.

Deze en dergelijke kreten weerklonken door de zaal, terwijl sommigen op andere wijze hun instemming te kennen gaven.

Toen er weer zoveel stilte ontstaan was, dat Geis zich verstaanbaar kon maken, ging hij voort:

— Ik zeg u, heren, wij moeten de prijs van onze tarwe dit jaar opvoeren. Ik heb geen lust voor niets te werken, en daarom verzocht ik u, voor deze conferentie naar Denver te komen.

Een ander nam het woord en zei:

— Ieder van ons zou liefst zoveel geld mogelijk verdienen. Daarom vragen wij u, Geis, wind er maar geen doekjes om

en zeg ons wat gij op het oog hebt, waardoor wij onze tarwe tegen behoorlijke prijs kunnen verkopen.

Geis begon geheimzinnig te lachen.

— De zaak is heel eenvoudig, zei hij, als wij ons aaneensluiten. In dit jaar is wel vier maal zoveel tarwe uit Californië gekomen als in het voorgaande jaar.

— En, voegde een ander er aan toe, nu kan iedereen zijn brood voor de helft van de prijs van vorige jaren kopen.

— De duivel hale zo'n tarwe-oogst, riep Geis. Zij zullen zich op onze kosten de maag niet vullen. Ik liet ze liever allemaal van honger omkomen. Daarom, heren, heb ik een voorstel, dat uw instemming zal hebben.

Allen luisterden gespannen, wat Geis wel vertellen zou.

— Wij met ons tien worden in Californië de meelkoningen genoemd, omdat wij het grootste gedeelte van alle tarwe, die er groeit, in handen hebben, zei hij. In onze pakhuisen hier te Denver hebben wij te zamen voor meerdere miljoenen aan tarwe liggen en wij moeten goed weten, wat daarmee te doen. Wanneer we al die tarwe naar de markt brengen, is de prijs morgen tot de helft gedaald.

— Wat zullen wij doen? vroeg een hunner.

Het gezicht van Geis vertrok zich tot een duivels lachje. Hij schonk zich een glas champagne in, dat hij in één teug ledigde. Het was alsof hij zich moed indronk. Daarna antwoordde hij, kort en bondig:

— Verbranden.

Als met stomheid geslagen over deze voorslag, staarden de kooplui hem aan.

— Verbranden? vroeg er een, alsof hij niet goed gehoord had.

— Waarom niet? zei Geis. Dan zijn wij van deze zegen des hemels verlost. Als er iets overblijft bewaren wij dat en bepalen er de prijs van, tot het viervoudige. Wij zijn allen tegen brand- en waterschade verzekerd, dus maken wij alzo prachtzaken, en ik zeg u, daar de mensen brood moeten eten, zal hun niets anders overblijven, dan aan ons, de enige meelleveranciers, zoveel te betalen als wij verlangen. Natuurlijk moeten

wij samen werken.

Daarom mijneheren, wens ik dit voorstel in stemming te brengen. Wenst iemand uwer nog het woord?

Onmiddellijk stond Raffles op en wendde zich tot de voorzitter.

— Mijnheer de voorzitter, mijneheren, begon hij, als ik wat in het midden mag brengen, geloof ik, dat dit een ontoelaatbaar middel is. Niet alleen veroorzaken wij daardoor een groot verlies aan de verzekeringsmaatschappijen, maar tevens komt het mij voor, dat het verbranden van graan en koren tot de misdaden tegen de natuur kan worden gerekend. Om dan nog maar te zwijgen van het grote gevaar, dat wij veroorzaken bij het in brandsteken van graanpakhuisen, waar natuurlijk mensenlevens bij verloren kunnen gaan. Verder zou ik...

Raffles kon echter niet doorgaan; hij werd door de anderen in de rede gevallen, die met schorre dronkemansstemmen lawaai begonnen te maken.

— Sentimentaliteit. Ongemotiveerde vrees voor de gevangenis. Wij kopen de ambtenaren om. Ze durven ons toch niets te doen.

Deze en nog andere uitroepen maakten Raffles het verder spreken onmogelijk, waarom hij dan ook zweeg. Hij begreep, dat hij slecht tegen de stroom in kon gaan en moest een ander middel verzinnen. Hij had hen nu gewaarschuwd tegen het onwettelijke van hun voornamen en als zij daar niet naar luisterden, moesten zij maar zien wat er van kwam.

Nu stond een der anderen op en zei, terwijl hij een donkere blik in de richting van Raffles wierp:

— De voorzitter heeft gelijk en ik stem voor zijn voorstel om de rommel te verbranden.

Wij moeten onze, tot aan het dak gevulde voorraadschuren leeg maken, en het is het eenvoudigste middel, zoals hij dat aangeeft. Ik wil wel de eerste zijn, en zal als het moet reeds vandaag mijn pakhuisen in brand steken.

— Voor alles, hernam Geis, moeten wij onderling ons met een eed verbinden, opdat niet één van ons naderhand zal blijken een afvallige te zijn, en ter-

wijl de anderen aan het werk gaan, met de handen in de zakken toezien, hoe wij ons graan verbranden, zodat wij later tegen ons met zijn tarwe de troefkaarten kan uitspelen. Ik stel u dus voor, dat ieder onzer het contract tekent, dat ik heb opgemaakt en dat wij, na tekening in de brandkluis van de Bank van Colorado alhier, zullen laten opbergen. Dan kan niemand zich meer aan zijn verplichtingen onttrekken, daar hij zich met zijn handtekening heeft verbonden. Is dat aangenomen?

Niemand maakte een tegenwerping. Ook Raffles niet, die begreep, dat hij gerust de handtekening van Black kon zetten, daar deze zou kunnen bewijzen, dat hij niet op de vergadering was geweest, terwijl hij zelf dan het plan, dat hij in zijn hoofd had, zou kunnen uitvoeren.

Geis haalde nu uit zijn aktentas een van tevoren opgemaakt contract. Daarop reikte hij aan ieder een vulpen. Niet één van de schurken draalde een ogenblik met het ondertekenen van dit stuk. Toen dat was gebeurd, schonk Geis nogmaals de glazen vol en allen klonken op de goede afloop.

Op het welslagen van onze onderneming, heren, zei hij, wij zullen de wereld bewijzen, dat wij de baas zijn, riep de graankoning.

Zijn collega's dronken de glazen uit en vulden ze opnieuw.

— Wanneer zal het vuurwerk afgestoken worden? vroeg er een.

— Vanavond nog, zei Geis; het is de meest gunstige tijd. In Europa is alle graan reeds verkocht en de kooplui wachten op het Amerikaanse. Wij hebben vier weken nodig, voor wij uit onze depots nieuw graan ter verzending in Denver hebben. Na die tijd zullen wij alle, ons nog toebehorende voorraad, tot viervoudige prijs naar New York en Engeland zenden, en dan maken wij uitstekende zaken.

— Dat is best, knikte een hunner, Brauer genaamd. Het meest zal Sherman, de eigenaar van de Pacificspoorweg ergeren, omdat hij met de vracht zo weinig aan ons verdienen zal. Ik wilde juist vandaag wagens bestellen. Het is

goed, dat ik dat nog niet gedaan heb.

— Daar is ook geen haast bij, meende een ander. Heren, dat is een best zaakje dat wij daar uitgedacht hebben, en ik ben bereid, ieder jaar al het overvloedige graan te verbranden, om met de rest goede zaken te doen. Wij kunnen dit tot voordeel van onze kas aanwenden; het brood moet duur blijven.

Toen dit gezegd was, stond Raffles nog éénmaal op en zei:

— Nu ook ik heb getekend zullen de heren mij toch zeker niet meer verdenken, als ik nu nog eens met een ander voorstel kom, dat naar mijn mening noodzakelijk is. Het is dit: Waarom zouden wij vanavond al de pakhuizen in brand steken? Dat is gevaarlijk, omdat er verschillende schepen worden gelost en de kans op het verlies aan mensenevens dus groot is. Wij winnen of verliezen er niets bij, door de brand nog een paar dagen uit te stellen. Ik verzoek de voorzitter dit voorstel in stemming te brengen.

Geis deed wat hem gevraagd werd en daar men er niets op tegen kon hebben, werd besloten de brand over drie dagen te laten uitbreken. Toen de voorzittershamer viel, stonden Raffles en Brand op en namen met een buiging afscheid van de vergadering, onder voorwendsel, dat zij die avond nog een andere belangrijke bespreking hadden met hun bankiers.

Niet zodra waren zij weg, of de overgeblevenen staken de hoofden bij elkaar en bleven nog geruime tijd in geheime conferentie bijeen...

Toen Raffles en Brand op straat waren gekomen, zei Brand onmiddellijk tot zijn vriend:

— Dat is een ongehoorde misdaad, die deze acht schurken op het oog hebben.

Raffles haalde de schouders op en zei:

— Niemand ter wereld kan hen dat belletten. Deze kerels kunnen met hun eigendom doen wat zij willen. Maar toch zal ik proberen of ik hen niet een poëts kan bakken, om het zaakje te verijdelen.

Hij stapte met zijn secretaris naar de steigers van de schepen, waar pak-

huizen van zes tot acht verdiepingen, in lange rijen naast elkaar op de kade stonden. Deze pakhuizen waren eigenlijk niets anders dan grote houten kisten, die van de grond tot het dak met graan gevuld waren.

Hier was een onmetelijke rijkdom opgestapeld en de bezitters hadden het in hun macht om met dit kostbare goed, dat de aarde voor de mensheid voortbrengt, misdadige woeker te drijven.

Raffles keek nadenkend naar deze gebouwen. Hij scheen het niet met zichzelf eens te zijn, hoe hij de eigenaars van deze met graan gevulde pakhuizen kon behouden.

— Het is toch treurig, zei hij tot Brand, dat mensen als de koperkoning Brown of de graankoning Geis en hun vrienden, met hun dollars het wel en wee van miljoenen arme mensen in hun macht hebben.

Ik weet nog niet wat ik doen zal, maar ik heb gelukkig nog een paar dagen tijd. Wij zijn overeengekomen, om pas over drie dagen de boel in brand te steken. Voor het zo ver is, zal ik weten wat ik doen moet.

Raffles rekende echter te veel op de eerlijkheid van zijn zogenaamde collega's, die na zijn vertrek overeengekomen waren, zich niet aan het laatst genomen besluit te houden en nog diezelfde avond hun graanschuren in brand wilden steken. Het moest dan heten, dat het een ongeluk was. Op die wijze ontkwamen zij tevens aan de hand der justitie, want het opgemaakte contract zou natuurlijk vernietigd worden.

Diezelfde avond genoot Denver een groots schouwspel. In de graanpakhuizen aan de kade was brand uitgebroken. Reusachtige vlammenzuilen verhieven zich en gloeiende stromen vonken stortten in het water. Slechts met aanwending van alle beschikbaar materiaal gelukte het de brandweer, de stad voor het vuur te beschermen. De schade was ontzaglijk. Wat het vuur had gespaard, werd bedorven door de grote stromen water, die de brandweer uit honderden slangen in de vuurgloed stortte.

Miljoenen werden in een enkele nacht vernietigd: het brood voor een heel

werelddeel.

Alleen de graankoningen zaten zorgeloos in het Central Hotel en verheugden zich, nu nog meer te zullen verdienen. Diezelfde nacht nog bepaalden zij de prijs van het hun overblijvende graan op het driedubbele en wensten zich met dit zaakje geluk.

Onder de velen, die naar de brand waren gaan kijken, behoorden ook Raffles en Brand. Met gebalde vuisten en tranen van woede in de ogen staarden zij het vernielingswerk der vlammen aan. Het kostte hun moeite het niet van de daken te verkondigen wie van al dat onheil de schuld was.

— Maar ik zal ze wel krijgen, mompelde Raffles.

— Je gaat het zeker bij de justitie aangeven? vroeg zijn vriend.

— Dat weet ik nog niet, Charles luidde het antwoord, dat zal er van afhangen. Als ik hoor, dat er mensenlevens bij de ramp verloren zijn gegaan, dan doe ik het zeker, want dan wacht hun ongetwijfeld de doodstraf, maar als er geen persoonlijke ongelukken gebeuren en de schade zich beperkt tot de pakhuizen en het graan, dan denk ik dat ik het niet doe.

— Laat je ze dan zo maar begaan? vroeg Brand verwonderd.

— Wel neen, Charles, zei Raffles glimlachend, dat heb ik toch ook niet gezegd. Ik heb alleen gezegd, dat ik ze dan niet bij de justitie zal aangeven. Doe ik dat wèl, dan worden ze zeker veroordeeld tot een paar maanden gevangenisstraf en als die uitgezeten zijn, beginnen zij hun schandelijk bedrijf weer van voren af aan. Ook is het mogelijk, dat zij er af komen met een geldboete, of wellicht worden ze zelfs wel vrijgesproken wegens gebrek aan bewijs. Neen Charles ik weet er wat anders op. Ik zal de taak van de justitie overnemen en die heren het eens geducht in hun portemonnaie laten voelen. Dat is het enige, waar ze gevoelig voor zijn. Ze zijn het zaakje begonnen, om geld te verdienen, dus als het er op uit draait, dat ze er geld bij verliezen, in plaats van te winnen, dan halen ze zo iets nooit meer uit en dat wil ik nu eens proberen.

Toen Raffles, nadat de brandspuiten grotendeels waren ingerukt, informeerde of er mensen bij de brand waren omgekomen, hoorde hij tot zijn grote vreugde, dat dit niet het geval was geweest.

— Dus nu is het mijn beurt om eens een woordje mee te spreken, zei hij tot Brand, toen zij diezelfde avond in het hotel, waar zij zich hadden verkleed, weer hun gewone gedaante aannamen.

HOOFDSTUK IV

EEN VERIJDELDE OVERVAL

De volgende ochtend, onmiddellijk na het ontbijt, liet Raffles een adresboek komen, waaruit hij enige aantekeningen maakte. Hij had zorgvuldig toilet gemaakt en ook Brand zag er uit, om door een ringetje te halen. Niet dat zij met overdreven luxe waren gekleed, maar uit hun gehele voorkomen sprak iets van voornaamheid, iets, dat men alleen vindt bij mannen van zaken, die het in de wereld voorspoedig gaat, en die, evenals de diplomaten hun geluk en hun fortuin te danken hebben aan hun gladdetong en aan hun goed verzorgd innemend voorkomen.

Reeds vroeg, het was ongeveer kwart over negen, liet Raffles een taxi komen en gaf de chauffeur een adres op in de zakenwijk.

Hun doel was het kantoor van de Pacific Railroad Company, waar zij hun kaartjes afgaven en de portier verzochten de heer Mayer, de vertrouwde van de heer Sherman, de eigenaar van de spoorwegmaatschappij, te spreken.

Toen deze gekomen was, zei de Grote Onbekende:

— Ik ben gekomen om een zaak met u af te doen, waar haast bij is.

Het komt hier op neer, ging Raffles voort, dat ik voor de volgende maand al uw spoorwagens, die van Denver naar New York graan overbrengen, van u huren wil.

Ik ben bereid u voor de wagens het dubbele te betalen, wat gij anders ontvangt. Ik denk dat gij, of uw chef, hier naar wel oren zult hebben.

Ofschoon Mayer niet onmiddellijk antwoordde, zag Raffles toch wel, dat zijn voorstel in goede aarde viel.

Mayer stond, nadat Raffles uitgesproken had op en drukte op de knop van een elektrische bel, die met het bedieningskantoor in verbinding stond. Aan de verschijnende klerk verzocht hij de contractenmap te brengen en toen hij deze ontvangen had, kostte het hem slechts enkele ogenblikken om te constateren, dat er 16.000 goederenwagens voor het beoogde doel beschikbaar waren.

Raffles noteerde het aantal in zijn agenda en ging voort:

— Zoals u wel in zult zien, Mr Mayer, is mijn bod zeer aannemelijk en ik twijfel er niet aan, of gij zult het contract onmiddellijk willen tekenen.

— Pardon, zei Mayer, maar ik geloof, dat het bedrag van 1 miljoen 500.000 dollar wel wat te laag is en dat voor de tijd van dertig dagen voor 16.000 goederenwagens, plus locomotief en 8.000 man voor bediening. Wij zullen het bedrag moeten afronden op...

Raffles stond op. Zijn haat tegen alles wat commerciële handigheidjes genoemd werd, maar dat feitelijk niets anders is dan een pogen om anderen op geraffineerde wijze af te zetten, was ontwaakt en hij voelde veel lust om Mr Mayer op zijn gladgeschoren gezicht te slaan. Hij deed dit echter niet, daar hij bedacht, dat dit in de handel niet de gebruikelijke weg is, maar besloot die gewiekste handelsman eens te tonen, wat hij van plan was.

— Alstublieft, Mr. Mayer, zei hij en zijn stem klonk als een bevel, hier is het contract, dat ik reeds vooruit heb laten opmaken. Het is nu, hij keek op zijn polshorloge, vijf minuten voor half tien; voor het half tien slaat, hebt gij

dat contract getekend, of ik verminder mijn bod tot op de helft. Gij weet zeer goed, dat de heren graanhandelaars, na de brand van gisteravond, hun contract niet zullen hernieuwen, ten minste niet voor hetzelfde aantal wagons en ook niet tegen de oude prijs. Gij weet zeer goed, dat mijn aanbod royaal is en dat gij het met dankbaarheid moet aanvaarden. Hier is het contract en nu een, twee, drie, uw handtekening, of het gaat de prullemand in.

Mr Mayer zei niets, maar nam het papier mee naar een lessenaar en zette er zijn handtekening onder.

Raffles haalde en duplicaat uit zijn zak, dat ook door beide partijen werd getekend.

— Allright, zei Raffles, dat is afgehandeld. Wij hebben nu nog drie weken tot de eerste october en ik zal u vandaag 500.000 dollars vooruit betalen.

Mayer boog, want hij begreep, dat hij er verstandig aan zou doen, geen tegenwerpingen te maken.

Daarna gingen de heren naar een notaris om het contract te laten legaliseren.

— Ik weet wat gij van plan zijt, zei Mayer, toen de zaak beklonken was. Gij wilt de graanhandelaars een poets bakken. Ik wens er u geluk mee.

Toen Raffles met Brand weer in het hotel zat, zei hij:

— Beste Charles, ik ben mijn gehele leven nog niet zo vergenoegd geweest als vandaag. Nu heb ik die schavuiten toch nog iets in de weg gelegd. Het oude spreekwoord wordt toch weer eens bewaarheid: Wie voor een ander een kuil graaft, valt er zelf in.

— Ik begrijp er nog niet veel van, zei Brand; ik vraag mij af waar jij op de eerste october die miljoen dollar vandaan wilt halen. Of ben je van plan, dat geld uit je privé-kas er bij te leggen?

Raffles glimlachte, stak een sigaret op en zei:

— Die zal ik bij Brown gaan halen.

Morgen vertrekken wij naar Pottsville en daar kom je meer te weten.

Raffles en Brand keerden nu naar het hotel terug om hun koffers te pakken, bestelden toen zij hiermede klaar

waren, een taxi, en lieten alles naar Hotel Central overbrengen, waar zij meer comfortabel gehuisvest zouden worden.

Zij kregen een kamer op de twaalfde verdieping aan de achterzijde van het huis en gingen met de lift naar boven.

Toen zij de kamer binnentraden, merkte Raffles onmiddellijk, dat het er tamelijk koud was, maar zei daar niets van.

Brand begaf zich naar de aangrenzende kamer, die voor Raffles bestemd was en bracht daar diens koffer naartoe.

Terwijl hij daarmede bezig was, ging Raffles naar de thermometer en bekeek de stand.

— Net wat ik dacht, mompelde hij, de thermometer stijgt zienderogen en daar de radiator van de centrale verwarming geheel openstaat, heeft die lage temperatuur een oorzaak. Ik denk, dat het raam heeft opengestaan. Wij zullen eens zien.

Terwijl hij zich naar het venster begaf, viel zijn oog op een donkere plek op het vloerkleed, nabij het raam. Hij bukte zich, tastte met de hand op de donkere plek en begon zacht tussen de tanden te fluiten.

Brand hoorde dit en daar hij meende, dat daaraan enige betekenis moest worden gehecht, kwam hij even kijken, maar zag niets anders dan dat Raffles uit het venster keek naar de met talloze sterren bezaaide nachthemel.

— Prachtig weer, Charles, zei Raffles. Ik denk, dat het een beetje vriest; hangt er een thermometer buiten?

Terwijl hij dit zei, opende hij het raam en keek naar buiten. Hij zag onmiddellijk wat hij zocht; een brandladder liep vlak langs zijn venster.

— Het vriest drie graden, zei hij tot Brand, die er niet het minste belang in scheen te stellen, en vroeg:

— Waarom bukte je, Edward, en waarom begon je tussen je tanden te fluiten?

— Je schijnt nogal nieuwsgierig te zijn, zei Raffles, terwijl hij zijn vriend aan het lalletje van zijn oor trok. Maar, ik wil het je wel zeggen, hoor. Ik bukte om mijn sigaret, die ik had laten vallen

op te rapen en ik floot, omdat ik die aria van Rigoletto voortdurend in mijn oor heb.

Hiermede had Raffles het gesprek handig op een ander chapiter gebracht en daar Brand en groot minnaar van goede muziek was, bleven de vrienden over dit onderwerp nog enige tijd praten en gingen vervolgens naar bed.

De waarheid was, dat Raffles niet helemaal gerust was.

De donkere plek op de grond bij het raam was waarschijnlijk afkomstig van een natte schoen. Hoewel het een weinig vroom, waren er op straat hier en daar nog natte plekken, zodat Raffles daaruit afleidde, dat er iemand de brandladder was opgeklommen naar het raam van hun kamer. De indringer had daarbij vergeten het raam te sluiten, waardoor de temperatuur in het vertrek aanmerkelijk was afgekoeld.

Toen Raffles zich in zijn kamer teruggetrokken had, ging hij niet naar bed, maar haalde een boek uit zijn koffer, nam een stoel, die hij vlak bij de tussendeur van de twee vertrekken plaatste en ging doodbedwaard zitten lezen. Nu en dan luisterde hij met ingespannen aandacht, terwijl hij het oor tegen de kier van de deur hield.

Zo verliep een uur. Plotseling stond Raffles op, legde het boek neer en bleef enige seconden met ingehouden adem staan luisteren.

Hij hoorde duidelijk enig licht geritsel aan het venster in het aangrenzende vertrek.

Zonder zich te bedenken, deed hij de deur onhoorbaar open en weer dicht en glipte het vertrek binnen. Hij verborg zich achter het ledikant, waarin zijn vriend sliep.

Vanuit zijn schuilplaats kon Raffles alles goed overzien en nu werd hij tot zijn niet geringe verwondering gewaar, dat er inderdaad iemand aan het venster morrelde.

Nadat Raffles even toegekeken had, zag hij duidelijk, hoe de ruit met een dikke klodder zeep werd ingesmeerd. Vervolgens werd 'n grote, grove hand er tegen aangedrukt en hoorde hij, even daarna, en heel fijn gekras, hetzelfde

geluid als dat, hetwelk gemaakt wordt, wanneer men met een diamant een glas doorsnijdt.

Dit bleek ook werkelijk het geval te zijn, want nadat het geluid zich viermaal had herhaald, klonk heel even een kort, droog getik en ging de hand achteruit, terwijl het met zeep ingesmeerde stuk glas, aan die hand bleef vast zitten.

Door de aldus gemaakte opening werd een hand gestoken.

De afsluiter werd een halve slag omgedraaid, waardoor de knop van het raam vrij kwam en het opengeschoven kon worden.

Dit gebeurde dan ook na enkele ogenblikken en een man, geheel in het zwart gekleed en met ene masker voor het gelaat, stapte onhoorbaar naar binnen.

Even bleef de man staan luisteren naar de regelmatige ademhaling van de slaper in het ledikant, sloop toen naar het bed, boog zich voorover, en trok een breed mes.

De indringer hield het mes tot een stoot gereed, en mompelde:

— Jij bent de medeplichtige van die hond, die mij de diefstal in de Pullmantrein onmogelijk maakte. Nu heb ik je ontdekt, en de duivel mag mij halen, als dat jullie nog eens gelukken zou. Daar heb je je loon.

Juist wilde hij het staal in de borst van Brand stoten, maar voor hij dit kon doen, stortte de man neer, door een vuistslag getroffen tegen de kin. Het volgende ogenblik knielde Raffles bij de desperado neer en knevelde hem terwijl Brand rustig doorsliep.

Eerst toen Denver Jack gekneveld op de grond lag, maakte Raffles zijn vriend wakker. Slaapdronken richtte deze zich op en vroeg wat er aan de hand was.

— Je leven was enige minuten geleden geen duit meer waard, Charles, zei hij, wij hebben bezoek gehad. De desperado, die wij in de trein onschadelijk maakten, heeft ons spoor ontdekt, en wilde zich wreken. Daar ligt hij.

Denver Jack was bijgekomen, knarste met de tanden en keek met een uitdrukking van dodelijke haat naar Raffles, die hem de rook van zijn pas opgestoken sigaret in het gelaat blies.

— Zeg eens, waarde vriend, zei deze, ik vind, dat jij je vak al heel slecht verstaat. Eerst die treinoverval; dat was tussen ons gezegd, apenkool. Daar deugde niks van. Een van jullie moest al dadelijk het loodje leggen, de andere hebben ze met twee schotwonden in zijn armen gevangen genomen en zal wel met de elektrische stoel kennis moeten maken, terwijl jij, inplaats van je vrijheid een goed gebruik te maken, hier wraak komt nemen op een wijze, waarvoor ik me zou schamen. Als ik jou was werd ik maar kruidenier of schoenlapper of zo iets.

— Vervloekte hond, tandenknarste de bandiet.

Brand was intussen opgestaan en bekeek eveneens de geknevelde man.

— Wat zullen wij met hem doen? vroeg hij.

Raffles zei glimlachend:

— Ik kan hem natuurlijk aan de politie uitleveren. Dan zou hij met zijn metgezel aan de galg worden gehangen, maar ik kan hem ook na dit lesje laten lopen.

Hij wendde zich tot Denver Jack en zei:

— Waaraan geef jij de voorkeur, waarde vriend?

De desperado richtte zich op en zei:

— Ik zal zo gek niet zijn om dat te zeggen. Denk je dat ik niet begrijp, dat ik er gewéést ben. Maak het kort; sla mijn hersens in, geef me 'n por met die dolk in mijn hart of schiet me door mijn hersenpan. Doe met me wat je wilt, maar maak het kort. Denk je dat ik niet begrijp, dat je met me wilt spelen, als een kat met de muis?

— Best, knikte de Grote Onbekende; ik zie dat je een verstandig man bent,

en niets onmogelijks verlangt. Zonder twijfel zal ik doen, wat mij goeddunkt. En daar ik, voor jou en je soort niet bang ben, wil ik dat tonen door je boeien los te maken en je te verzoeken weg te gaan.

Met het mes dat hij de bandiet had afgenomen, sneed hij de touwen door, en zei op bevelende toon, naar het venster wijzend:

— Er uit...

Met een schuwe blik sloop Denver Jack weg, stom verbaasd. Nog eens wendde hij zich tot Raffles en riep:

— Dit is de eerste keer in mijn leven, dat er zo met mij gespeeld wordt. Jij bent de eerste, die er zich op beroemen kan, Denver Jack te hebben gekneveld. Een gewoon mens, zoals de meeste anderen ben jij niet en ik wil je eerlijk bekennen, dat ik voor jouw vuistslag en jouw handigheid respect heb gekregen.

Raffles bekeek de bandiet met een gemoedelijk glimlachje aan.

— Wij zien elkaar nog wel eens terug, zei Denver Jack, terwijl hij naar het raam stapte.

— Daar zou ik maar niet te veel naar verlangen, zei Raffles, we hebben elkaar nu twee maal ontmoet en denk er om: drie maal is scheepsrecht. Ik zweer je, dan zal het zo goed niet met je aflopen. Verdwijf of ik kwak jou, zo groot en zwaar als je bent, van deze twaalfde verdieping af naar beneden, zodat ze je daar op het trottoir bij elkaar moeten vegen.

Hij maakte een driftige beweging, met het gevolg, dat Denver Jack een scheef gezicht trok, maar het toch geraden achtte onmiddellijk in de duisternis te verdwijnen.

HOOFDSTUK V

RAFFLES DE ALCHIMIST

Twee dagen later kwamen de twee vrienden in Pottsville, de stad der kopermijnen, aan.

Niet ver van Pottsville, naar het zui-

den toe, woonden enige kleinere kopermijnbezitters; onder hen was Hunting meest in aanzien. John Raffles was nog slechts één dag in Pottsville, toen hij

van een pachter voor weinig geld een kleine hoeve kocht, waarna op dit stukje grond, tot grote verwondering van de bewoners van Pottsville, een zeldzame bedrijvigheid ontstond.

De Grote Onbekende had metselaars en pottenbakkers aangenomen en liet een smeltoven door hen bouwen. Tegelijkertijd liet hij om het gehele gebouw een hoge muur optrekken en hulde zodoende al zijn werkzaamheden in geheimzinnigheid.

Tevergeefs braken de bewoners van Pottsville zich het hoofd, wat de vreemdeling wel van plan was te doen.

Raffles zelf was van de ochtend tot de avond aanwezig, en verliet deze plaats zelden. Na een week, toen alles gereed was, zoals hij wenste, ging hij naar Brown, die reeds meermalen geprobeerd had zich opnieuw met hem in verbinding te stellen.

Brown was heel nieuwsgierig; hij was van alles volkomen op de hoogte en toen Raffles bij hem binnenkwam, ontving hij hem, zonder zijn nieuwsgierigheid meester te kunnen blijven.

— Eindelijk dan komt gij eens bij mij, zei hij verheugd.

— En wel als klant, antwoordde Raffles, ik wil zaken met u doen.

— Ik ben bereid, antwoordde Brown, laat eens horen, wat ge wenst.

— Ik wilde u vragen, Mr Brown, tot welke prijs gij mij het bij uw mijnen liggende koperafval wilt verkopen?

De mijnbezitter trok van verbazing over deze vraag zo'n dom gezicht, dat Raffles erom moest lachen.

Brown meende niet goed te hebben verstaan en herhaalde daarom de woorden van zijn gast.

— Gij zegt, koperafval, Mr Baxter?

— Precies, antwoordde Raffles.

Maar nogmaals kwam de vraag:

— Koperafval? Maar om 's hemels wil, wat wilt gij met dit waardeloze goed dan doen? Ik heb tot op heden toe nog nooit iemand gevonden, die het de moeite waard vond het voor niets te laten afhalen, om er gaten in de straat of greppels mee te vullen. Neem er zoveel van als gij wilt, maar als gij meent, dat dit afval nog voor één cent koper bevat, dan

vergist gij u. Ik dacht het ook eens en liet toen scheikundigen komen. Maar iedere schep kolen, die men voor dat rommeltje verbrandt, is geld weggegooid.

— Allright, zei Raffles, dan wilt gij mij zeker wel op schrift geven, dat ik zoveel koperafval mag laten weghalen, als ik gebruiken kan?

Nu de Grote Onbekende met zo'n kalmte sprak, begon Brown argwaan te krijgen. Hij overlegde enige minuten.

Zou deze vreemdeling misschien toch een geheim bezitten, dat hem in staat stelde uit dit, tot nu toe voor waardevol gehouden afval, geld te maken?

Hoe hij zijn hersens ook inspande, hij kon geen goede oplossing vinden. Het smeltproces werd zo grondig bij hem uitgevoerd, dat het haast onmogelijk was dat dit afval nog voor één cent waarde had. En nu kwam deze vreemdeling en wilde hem alles afkopen. Dit moet beslist van enige betekenis zijn en hij besloot van taktiek te veranderen.

De schouders ophalende, zei hij:

— Het spijt mij, dat ik mijn woorden van zoeven herroepen moet, maar ik ben nu overtuigd, dat het afval voor u enige waarde vertegenwoordigt.

— Dat ontken ik niet, zei Raffles, met een ironisch lachje, daarom ben ik bereid, het van u, voor een door u te bepalen prijs, te kopen.

Brown dacht weer en poos na. Hij wilde, als het kon, er flink wat uitslaan en moest het toch eens zien te worden met de vreemdeling, anders ging deze naar zijn concurrent Hunting.

Hij nam daarop een kort besluit, en noemde een prijs, half zo groot, als die, welke hij voor een ton koper ontving, en verwachtte niet anders, dan dat zijn nieuwe zakenvriend hem zou vragen, of hij gek was.

Inplaats daarvan, haalde de Grote Onbekende kalm zijn portefeuille te voorschijn, nam er een biljet van duizend dollar uit, legde dit voor Brown op de schrijftafel en zei:

— Het is goed. Neem deze duizend dollar als vooruitbetaling.

Brown nam de banknoot, maar wist niet of hij waakte of droomde.

De vreemdeling moest bepaald idioot zijn.

Brown zou voor dit waardeloze goedje nog geen tien cent gegeven hebben en nu kwam een vreemdeling en betaalde een som, die bijna even groot was, als de waarde van het koper zelf bedroeg. Nu, hij zou wel verder zien.

Hij schreef en kwitantie voor de duizend dollars en gaf Raffles ook het duplicaat van een kort opgesteld contract over de verkoop van koperafval. Nu probeerde hij, te weten te komen, wat Raffles met dit afval wilde doen, maar deze antwoordde daarop slechts met een geheimzinnig stilzwijgen, zodat Brown wel inzag, dat hij er op deze manier niets van zou te weten komen.

Reeds de volgende dag liet Raffles, tot grote verbazing van de bewoners van Pottsville en de werklui, een aantal wagen vrachten van het verwerkte erts naar zijn smeltoven brengen. Tegelijkertijd vroeg hij Mr Brown, of deze hem niet een werkman ter bediening van de smeltoven zou willen afstaan.

Brown beantwoordde deze vraag dadelijk toestemmend.

Niets kwam de oude slimmert meer van pas. Hij had een werkman, die verscheidene jaren bij hem in dienst was, met name Jim Mertens. Hem riep Brown tot zich, en terwijl hij hem een biljet van honderd dollar in de hand stopte, zei hij:

— Mertens, jij weet van het wonderlijke zaakje, dat ik gesloten heb met de vreemde scheikundige, die zich hier in de nabijheid een smeltoven heeft laten bouwen.

Mertens knikte bevestigend en antwoordde:

— Jawel. Alle kolenhandelaars in Pottsville verheugen zich reeds over de goede zaken, die zij met deze man hopen te zullen maken.

Hij kan wel tienduizend kilo kolen verbranden, voor hij er ook maar één gram ijzer, koper, of welk ander metaal, uithaalt. Deze man moet niet goed bij zijn zinnen zijn.

—Zo, op het oog, leek mij dat aanvankelijk ook, maar wij moeten voorzichtig zijn met ons oordeel, antwoordde

Brown. Ik heb tijdens een overval op een trein bewijzen van grote koelbloedigheid en verstand van deze man gezien. Misschien bezit hij werkelijk een geheim, om enig voordeel uit het verwerkte erts te trekken. Wij zullen zien. De vreemdeling zoekt een werkman, en verzocht mij, hem iemand aan te bevelen. Toen dacht ik aan jou, Mertens. Er is mij veel aan gelegen, te weten te komen, wat deze vreemdeling met het goed doet. Jij gaat dus bij hem in betrekking en houdt mij van alles op de hoogte. Als beloning krijg jij van mij honderd dollar boven je weekloon, zolang jij bij de vreemdeling in dienst bent. Ik denk dat je met dit aanbod tevreden kunt zijn.

— Natuurlijk, antwoordde Mertens, daar kan ik niets op tegen hebben. Ik zal u van alles, wat er gebeurt, op de hoogte houden. Maar niettegenstaande alle uitvindingen, geloof ik niet, dat er met dit waardeloze afval iets te verdienen valt.

Raffles had intussen wel begrepen, dat hij met deze arbeider een spion in huis kreeg. Hij zette hem allereerst aan het in werking brengen van de smeltoven en liet zich van verschillende dingen op de hoogte brengen.

Drie dagen werkte Raffles reeds met smeltkroezen in de oven, maar Jim Mertens kon Brown slechts berichten, dat de vreemdeling schijnbaar niets bereikte.

De vierde dag echter, trok het de opmerkzaamheid van de arbeider, dat Brand, die, evenals Raffles, in een blauwe overall in de werkplaats rond liep uit een blikken trommel om de vijf minuten een lepel wit poeder in de smeltkroes wierp en dat zijn nieuwe chef in de handen wrijvend, uitriep:

— Het zal ons gelukken.

Tevergeefs echter deed hij moeite van het poeder iets te bemachtigen om het Mr Brown te laten zien.

Als twee wachthonden bewaakten Raffles en Brand de grote blikken trommel, waarin zich de geheimzinnige stof bevond. Met veel vertoon van geheimzinnigheid en gewichtigheid kwamen zij er telkens mee aandrigen en verdwenen, nadat er gebruik was van gemaakt, er weer mede in een vertrek, dat Raffles

met de weidse naam: laboratorium had bestempeld. Eenieder, in de kleine geïmproviseerde fabriek, kreeg de indruk, dat Raffles die stof met veel inspanning zelf vervaardigde, want er gingen dagen om, dat hij niet uit dat laboratorium te voorschijn kwam.

Jim Mertens zag dit alles met lede ogen aan; hij dacht niet anders of daarin werd een geheimzinnig middel bereid, om uit het kopererts nog iets te vervaardigen, dat waarschijnlijk grote waarde bezat. Hij popelde van ongeduld om iets daarvan machtig te worden, maar was toch wel zo slim, dit niet te veel te laten blijken, daar hij met de extra toelage boven zijn weekloon veel te ingenomen was.

Toen Mertens op zekere avond de smeltoven verlaten had, zei Brand tot zijn vriend:

— Ik zou nu wel eens willen weten, waarom je mij dit witte poeder in de kroes laat doen?

Raffles lachte en antwoordde:

— Dat is slechts van betekenis voor Mr Brown, niet voor jou.

— Wat is het eigenlijk voor goedje? vroeg Brand verder, je doet zo geheimzinnig, alsof het grote waarde heeft.

— Dat klopt, lachte de Grote Onbekende, het is keukenzout.

Brand was stom van verbazing, zodat Raffles luidkeels begon te lachen.

— Keukenzout? herhaalde Brand, wat doe je met keukenzout in een smeltkroes?

— Beste Charles, antwoordde zijn vriend, en klopte hem op de schouder, dit keukenzout is een tovermiddel voor Brown. Ken je niet de wijsheid: Strooi de mensen zand in de ogen, en zij geloven, dat het goud regent? Dit is het geheim, hoe de miljonairs hun geld verdienen. Ik wed duizend dollar, tegen één pond keukenzout, dat dit toevoegsel van zout het lokaas zal zijn, waarmee ik Mr Brown de miljoenen uit de zak zal kloppen. Nog deze nacht zal ik enige kettingen en ringen en horloges van de passagiers van de Pulmann-trein, versmelten en dan krijgt Mr Brown door zijn spion, zijn eigen ketting en horloge tot een stuk goud versmolten uit mijn

smeltoven terug. Hij zal denken, dat ik uit zijn kopererts, door middel van mijn geheimzinnig poedertje goud heb verkregen.

Het gebeurde precies zoals Raffles had voorspeld.

De volgende avond stormde Jim Mertens in de grootste opwinding het kantoor binnen van Mr Brown.

— Patroon, riep hij, de vreemdeling heeft iets tot stand gebracht, dat ik nooit voor mogelijk heb gehouden; heel toevallig ben ik er achter gekomen. Toen ik deze middag aan de smeltoven stond, had de vreemdeling mij juist een smeltkroes ter afkoeling gebracht, toen zijn vriend hem weg riep. Ik nam de gelegenheid waar en haalde uit de smeltkroes een stuk van de afgekoelde massa. Hier is het.

Hij haalde een vingerdik stuk metaal, enige centimeters lang, uit zijn zak en legde het op de schrijftafel van zijn patroon. Deze onderzocht het en met een gezicht, waarop zich tegelijkertijd schrik en nervositeit afspiegelde, riep hij uit:

— Dat is goud.

— Juist, patroon, zei Mertens, dat is ook mijn mening. Zuiver goud.

De koperkoning gaf bevel dadelijk met zijn auto voor te komen en begaf zich naar Raffles.

Toen deze het bezoek zag aankomen, deed hij, alsof het ontmoeten van Mr Brown hem niet aangenaam was en zocht naar een voorwendsel om hem buiten de fabriek te houden.

De koperkoning bemerkte dit en overlegde wat hij zou doen. Vastberaden zei hij:

— Ik heb uw geheim ontdekt, Mijnheer Baxter. Gij zijt alchemist. Gij kunt dat niet ontkennen, want ik heb er de bewijzen van in mijn zak. Nu kom ik u een voorstel doen: Deel mij uw geheim mede en ik zal u miljoenen ter beschikking stellen om verder te werken.

Ik had mijn gewezen werkman tegen een goede beloning verzocht mij op de hoogte te houden van hetgeen gij doet. Hij heeft dat gedaan. Hem treft geen schuld, alleen mij. Maar ik wil u tonen, dat ik het deed om u te helpen. Ik begrijp heel goed, dat alleen dan uw pro-

cédé voordeel en winst kan afwerpen, wanneer het in het groot wordt uitgeoefend. Ook zal het maken van de geheimzinnige stof, die uw eigendom is, het nodige bedrijfskapitaal verslinden, maar dit alles is niets. Ik ben gaarne bereid het kapitaal te verschaffen, dat gij nodig hebt, zodat ge ongestoord verder kunt werken.

Raffles antwoordde glimlachend:

— Ik zie, dat ik voor u, Mr Brown, niet veel verbergen kan. Wat gij zegt is waar. Ik ben alchemist. Ik maak uit uw koperafval, met bijvoeging van een uitvinding van mij, goud.

De ogen van Brown fonkelden van nieuwsgierigheid.

— Dat is kolossaal, zei hij, als ik de bewijzen er van niet gezien had, zou ik het niet kunnen geloven.

Ik doe u dit voorstel: Ik betaal twee miljoen dollar om deelgenoot te worden in uw zaak en verstrek gratis zoveel koperafval als nodig is. Willen wij dat notarieel opmaken?

Raffles schudde het hoofd.

— Neen, maar ik doe u een ander voorstel. Overtuig u eerst, Mr Brown, of ik werkelijk uit uw koperafval in mijn oven goud verkrijg. Hebt gij dat gedaan, dan ben ik bereid op uw voorstel in te gaan. Kom dus morgen bij mij, dan zullen wij aan het werk gaan.

Toen Brown naar huis reed, voelde hij zich reeds als de rijkste man der wereld en werkte in zijn hersens de meest fantastische plannen uit. Vol bewondering beschouwde hij het stuk goud, hem die ochtend door Jim Mertens gebracht, maar vermoedde niet dat het zijn eigen versmolten sieraden waren.

Reeds vroeg in de volgende ochtend kwam de koperkoning om de proef te nemen. Hij zag dat Raffles het tot gruis gemalen erts met het witte poeder in de kroes deed en deze in de smeltoven plaatste. Wel een uur lang liet de Grote Onbekende dit mengsel aan de hitte van de oven prijsgeven om met tussenruimten van enige minuten altijd weer keukenzout in de nu vloeibare massa te werpen. Na een uur haalde hij de smeltkroes met een tang te voorschijn en nu goot hij de inhoud in een vorm. Enige

uren verliepen voor de massa voldoende afgekoeld was. Toen sloeg Raffles de vorm stuk en een vierkante klomp, geel, fraai glanzend metaal van ongeveer een pond zwaarte lag voor de ogen van Mr Brown.

— Goud, zei Raffles. Het koperafval heeft zich in waarde vierhonderdvoudig vermeerderd.

Brown staarde met wijdopen gesperde ogen op het voor hem liggende goud. Hij durfde haast niet adem te halen. Zo iets had hij nooit durven verwachten.

Bedremmeld vroeg hij:

— Mag ik deze goudklomp meenemen om te onderzoeken?

— Ga uw gang, zei Raffles glimlachend, als men in het veen is, kijkt men niet op een turfje.

Met sidderende handen nam de mijnbezitter het stuk goud en woog het op de gis.

— Ik taxeer het wel op anderhalf pond, zei hij.

— Dat is best mogelijk, zei Raffles. Voor gij u echter met deze goudklomp uit mijn laboratorium verwijdert, moet ik u op het volgende opmerkzaam maken:

Het is nu twee uur in de namiddag. Wilt gij nu een contract met mij maken, om voor gezamenlijke rekening goud te fabriceren, dan laat ik u tijd tot zes uur. Voor dit uur moet gij mij twee miljoen dollars in contant geld uitbetalen, in bankbiljetten van elk duizend dollar. Komt gij deze verplichting niet na, dan stel ik mij in verbinding met Mr Hunting en beschouw onze relatie als afgebroken.

De dorst naar goud had de koperkoning te pakken. Zonder er acht op te geven, dat de goudfabrikant nu wel ineens wat erg veel haast had, dacht hij alleen aan de mogelijkheid, dat zijn concurrent met de winst van dit voordelig zaakje zou gaan strijken en zei:

— Neen, neen... Ik wil graag aan uw verlangen voldoen. Ik zal onmiddellijk naar de bank gaan om het geld te gaan halen. Maakt gij dan in die tijd een contract op betreffende deze overeenkomst dan kunnen wij dat voorlopig hier op

uw kantoor ondertekenen en het laten legaliseren.

Raffles stemde hierin toe en Brown vertrok naar de bank.

Toen hij terugkwam, had Raffles een concept-overeenkomst opgemaakt en liet hem dat lezen.

Brown las het stuk door, maar scheen daarna een weinig teleurgesteld.

— Ik zie, dat in dit stuk geen sprake is van het mededelen van het geheim. Ik meen toch dat ik uitdrukkelijk te kennen heb gegeven, dat ik het geheim moet weten.

Raffles nam het papier weer ter hand en vouwde het in tweeën.

— Waarde Mr Brown, zei hij, terwijl hij kalm een sigaret opstak, wat hadt gij in 's hemels naam gedacht? Zoudt gij werkelijk hebben gedacht, dat ik voor twee miljoen dollar mijn geheim aan u zou hebben medegedeeld? Ik heb er geen ogenblik aan gedacht. Nog voor geen tien miljoen, nog voor geen honderd miljoen zou ik dat doen. Gij moet niet vergeten, dat ik door mijn stof of door mijn poeder in staat ben zoveel goud te maken als ik wil. Méér dan de gehele wereld op het ogenblik bezit.

Ik zal u eens wat zeggen. Ik ben bereid met u een vennootschap aan te gaan, onder de voorwaarde, dat ik mij verbind, om gedurende mijn leven al het goud, dat wij maken, met u te delen. Ik stel daartoe tot beschikking mijn geheim, dat echter geheim blijft en gij stelt het benodigde bedrijfskapitaal beschikbaar, terwijl gij mij daarvoor als contant twee miljoen dollar in biljetten van duizend dollar betaalt.

Daarbij wil ik de voorwaarde voegen, dat, als ik mocht komen te overlijden voor u, gij mijn geheim zult erven. Het geheim zal ik op schrift stellen en in verzegeld couvert deponeren bij een bank, welke gij verkiest. Ik geef u de tijd tot morgenochtend, maar dan moet ik definitief uw beslissing weten.

Brown dacht even na. Hij vond dat voorstel van Baxter nog zo dwaas niet en uit vrees, dat deze er straks weer spijt van zou krijgen, meende hij er goed aan te doen, maar meteen toe te happen.

— Goed, zei hij, ik zal u mijn beslissing straks mededelen. Ik wil nog eerst even deze klomp goud laten onderzoeken. Dat vindt gij toch goed, niet waar? Het is geen wantrouwen, maar in zo'n gewichtige zaak mogen wij niets verzuimen.

Raffles stemde daarin toe en Brown nam de goudklomp en ging er mee heen.

Niet zodra was hij weg, of Raffles zei met een glimlach:

— Zonder er enig vermoeden van te hebben, draagt hij in deze goudklomp alle sieraden van de passagiers van de Pulmann-trein mee. Hij zag niet, dat ik de kroes met goud reeds gesmolten in de oven had staan en zijn kroes met afval en keukenzout in de gloed hield. Nu gaat hij met het goud naar een deskundige, om het te laten onderzoeken.

Brown was inmiddels naar een goudsmid in Pottsville gegaan en om het metaal te laten onderzoeken.

Hij deed het voorkomen, alsof hem deze klomp goud te koop was aangeboden.

De deskundige sneed de klomp door, onderzocht deze en zei:

— Het is zuiver goud.

— En wat is de waarde? vroeg meteen Brown.

De goudsmid ging naar een weegschaal en antwoordde na enkele minuten: vijftig duizend dollar.

In zenuwachtige haast nam de koperkoning het metaal weer mee, na de goudsmid voor het onderzoek te hebben betaald.

Reeds twee uur later keerde hij naar Raffles terug, in gezelschap van een notaris en een beambte van de bank.

Laatstgenoemde droeg in een met ijzer beslagen koffer het voor Raffles bestemde geld. De notaris maakte het contract op en nadat Raffles en de koperkoning het dokument ondertekend hadden, betaalde laatstgenoemde de twee miljoen en kreeg daarvoor in een verzegeld couvert het geheim hoe goud gemaakt wordt.

Dit couvert nam de beambte mee naar de bank om het in de bankvrije kluis te bewaren.

Verder besprak Raffles met zijn nieuwe compagnon, welke stappen zij het

eerst moesten doen, waarbij hij te kennen gaf, dat hij zo spoedig mogelijk naar San Francisco moest, om daar nieuwe inkopen te doen van chemische produkten, waaruit hij het zout kon samenstellen, dat voor het maken van goud nodig was. Hiermede gingen nog wel drie weken heen zodat zij daarna pas

met de eigenlijke werkzaamheden konden beginnen.

— Ik ga met u mee, zei Brown daarna, want de Grote Onbekende was nu voor hem van te grote waarde, om zich zo lang van hem te scheiden.

— Allright, zei deze, daar heb ik niets tegen, ga maar mee.

HOOFDSTUK VI. DE NIEUWE DEELGENOTEN

Geheel Pottsville was die avond in grote opwindung.

Jim Mertens had niet kunnen zwijgen, en het geheim overal rond verteld. Zo hoorden het ook de in de nabijheid van Pottsville wonende mijnbezitters. Het ging als een lopend vuurtje rond. Iedereen sprak over de alchimist en dat het Mr Brown gelukt was, deelgenoot van het geheim te worden.

Diezelfde avond verzamelden zich ten huize van Mr Hunting, Brown's concurrenten, de kleine mijnbezitters.

Zij waren allen tegenstanders van Brown en haatten hem om zijn grote rijkdom.

Zij beschouwden Hunting enigermate als hun aanvoerder en nodigden hem uit, met hen naar de bezitting van de vreemde alchimist te rijden.

Het was een opgewonden troepje, dat zich om Hunting verdrong. Woede en haat tekenden zich af op hun gezichten; zij waren onbillijk en onredelijk en wilden niets meer of minder dan de alchimist overhoop schieten, als hij niet naar hen wilde luisteren.

Hunting, die zelf ook erg opgewonden was, bedacht zich niet lang, maar gaf opdracht zijn paard te zadelen, daar de anderen ook allen te paard waren aangekomen.

Terwijl men bezig was met het paard, overlegden zij met hun allen wat zij zouden doen en zij kwamen na veel lawaai en misverstand eindelijk overeen, dat ieder hunner duizend dollar zou storten en dat zij voor dat bedrag eisten deelgenoot te worden van het geheim om

uit kopererts goud te maken.

— En als hij daar niet op ingaat? riep er een wantrouwig.

— Dan schieten we hem kapot, riep een ander. Een woest gelach en gebrul volgde op deze woorden en met de revolver in de vuist sprong de troep te paard.

Het leek meer op een bende gouddelvers, die een troep soldaten moest bestrijden, dan een syndicaat, dat een vergadering ging bijwonen.

Dadelijk reden zij naar de smeltoven. Toevallig was Brown bij Raffles.

Toen de koperkoning de mijnbezitters in galop aan zag komen rijden, werd zijn gezicht vaalbleek.

Hij kende de zeden en gebruiken van de westerlingen en wist ook, dat zij spoedig met hun revolvers klaar stonden. Meer dan eens hadden zij gezwoeren, hem te doden.

Raffles daarentegen keek koelbloedig de van hun paard springende mijnbezitters aan en vroeg Mr Hunting, die hem genaderd was, wat zij van hem wensten.

— Wij willen zaken met u doen, zei deze, en ik hoop dat wij tot overeenstemming zullen komen. Wij hebben gehoord, dat gij goud kunt maken en dat Mr Brown uw compagnon is geworden. Wat Brown kan, kunnen wij ook. Wij zijn bereid ieder duizend dollar in de zaak te storten, als gij ons het geheim mededeelt.

Voor Raffles kon antwoorden riep Brown reeds:

— Ik heb het geheim voor twee mil-

joen gekocht en het contract op de bank gedeponereerd. Wij zouden wel gek zijn, als wij jullie nu voor duizend dollar per hoofd deelgenoot lieten worden.

Dat was de knuppel in het hoenderhok.

Onmiddellijk ontstond een grote verwarring. Alle mannen schreeuwden door elkaar, hetgeen nu juist niet bevorderlijk was voor een goede gang van zaken.

— Schiet hem overhoop, schreeuwde een der mijnbezitters en het volgende ogenblik richtten zich een dozijn revolvers op Brown.

Raffles zag in dat hij met deze opgewonden, naar goud hunkerende mensen niet rustig overleggen kon.

Hij wendde zich daarom tot Brown en gaf hem te verstaan:

— Wind u maar niet op en laat mij deze aangelegenheid regelen.

Daarop wendde hij zich tot de mijnbezitters en zei:

— Mijnheren, dat is niet de goede manier om zaken te doen. Gij hadt even goed kunnen zeggen: Je geld of je leven. Wanneer gij zaken wilt doen, moeten wij kunnen overleggen en dat gaat niet, zolang gij daar zo dreigend met die revolvers staat. Mijn eis is dus: Wapens weg.

Dadelijk staken de mijnbezitters het wapen in hun gordel en Hunting zei:

— Ik wist wel, dat er met u te redeneren zou zijn.

Raffles keek glimlachend naar Hunting.

— Natuurlijk, zei hij, ik ben altijd bereid zaken te doen.

Hij besloot nu eens goed de les te lezen en ging voort:

— Eerst moet ik echter overleg hebben gepleegd met Mr Brown. Hij is mijn compagnon en ik ben niet meer bevoegd alleen een besluit te nemen.

Zonder hun antwoord af te wachten, trok hij de koperkoning, die zich het angstzweet van het voorhoofd veegde, mee naar binnen.

— Wat moeten wij doen? vroeg nu Brown. De kerels schieten ons overhoop, als zij hun zin niet krijgen.

— Dat is uw eigen schuld, zei Raffles, door u, of door uw werkman, zijn

zij achter onze zaken gekomen. Nu heet het moed houden en luister nu verder, wat ons te doen staat.

Wij zullen met deze heren naar een restaurant in Pottsville gaan en in de grote zaal daar overleggen.

Ik zal hun trachten duidelijk te maken, dat mijn kunst om goud te maken zwendel is en slechts daarin bestond, u twee miljoen afhandig te maken.

— Dat zullen zij niet geloven, zei Brown het hoofd schuddend.

— Ik moet het proberen, antwoordde Raffles schouderophalend. Gij moet, als men u er naar vraagt, verklaren, dat gij u niet schaamt, toe te geven, dat gij voor uw domheid, door te geloven dat men goud maken kan, de som van twee miljoen aan mij hebt uitbetaald, maar dat gij dat geld als weggegooid beschouwt. Begrepen?

— Ik vind alles goed, wat gij voor goed houdt, zuchtte Brown.

— Uitstekend, zei Raffles en ging naar de wachtende mijnbezitters.

Hij deelde hun het plan mee, een vergadering te beleggen in een restaurant en allen verklaarden zich direct bereid, hem daarheen te volgen.

Daar aangekomen beklom Raffles een verhoging, tikte met zijn zakmes op de tafel en zei:

— Heren, daar ik u heb uitgenodigd, zal ik mij zelf maar tot voorzitter maken, zodat ik hiermede de vergadering open. Ik zal maar meteen met de deur in huis vallen en u plechtig verklaren, dat ik... geen goud kan maken...

Een reusachtig gebrul van woede steeg op en beleete hem voort te gaan. Maar Raffles was voor geen kleintje vervaard, knipte zelfs niet met de ogen, maar keek de oproerige bende bedaard aan.

Toen het lawaai enige minuten had geduurd, vond hij het welletjes en klopte wederom met zijn mes op de tafel, waardoor het wat stiller werd.

Met zijn heldere, klare stem riep hij nu boven de menigte uit en zei:

— Hoort eens even heren, ik ben aan het woord en wens niet onderbroken te worden. Gij laat mij rustig uitspreken en moogt daarna in het midden bren-

gen, wat ge wilt, mits het op ordelijke wijze gaat, dan zal ik u antwoorden, maar als ge als een onbeschaafde bende blijft razen en tieren, dan zeg ik geen woord meer. Ge kunt me dan wel vermoorden, maar dat brengt u niets verder. Dan neem ik mijn geheim mee in het graf.

— Zie-je wel, riep een stem uit de menigte, hij heeft wel een geheim. Voor de dag er mee.

Raffles tikte wederom op de tafel en reeds zo groot was zijn invloed onder deze mensen, dat hij nu werkelijk stilte verkreeg.

— Ik heb u gezegd, dat ik geen goud kan maken, ging hij voort, en dat ik Brown er voor twee miljoen heb laten inlopen. Ge schijnt mij echter niet te willen geloven en moet dan ook maar de gevolgen er van dragen. Ik heb mijn zogenaamd geheim op papier gezet en in tegenwoordigheid van getuigen, geplaatst in de kluis van de bank, waar het na mijn dood opeisbaar is, want ge zult wel zo verstandig zijn om te begrijpen, dat ik er tijdens mijn leven geen afstand van doe. Welnu, als ge er aan wilt deelnemen dan vind ik dat goed, maar ik waarschuw u vooraf, dat ge er spijt zult van hebben. Wat wilt ge?

Als één man hieven de vergaderden de handen omhoog en riepen:

— Wij nemen er voor eigen risico aan deel voor elk duizend dollar. Laat ons het contract opmaken.

— Heel goed, zei Raffles, ge moet het zelf weten.

Hij stelde nu een concept contract op en las het met luide stem voor. Het behelsde de overeenkomst tussen de Gold Manufacturing Company, tot dusverre bestaande uit de heren Baxter en Brown, aan de ene kant, en de overige mijnbezitters uit Pottsville aan de andere kant, betreffende de fabricage van goud, waarvoor laatstgenoemden elk duizend dollar zouden storten op de bank ten name van de nieuwe maatschappij, waarvan de heren Baxter en Brown als directeuren zouden optreden.

Nadat enkele veranderingen waren aangebracht werd het concept goedgekeurd en vervolgens afgesproken, dat

men onmiddellijk naar de notaris zou gaan, om het te laten legaliseren, waarna elk der aanwezigen Raffles een bedrag van duizend dollar overhandigde.

— Heren, zei Raffles glimlachend, hiermede is onze overeenkomst gesloten. Vanaf morgen zult gij allen de kunst om goud te maken zelf kunnen uitoefenen.

De goudkoorts had allen aangegrepen, de verderf brengende goudkoorts, die hen naar het wilde westen had gelokt en die hen met revolvers de metgezel doet doden, om zich diens geld toe te eigenen.

Toen Raffles de zaal wilde verlaten, onder de linker arm de tas met geld, trad Hunting op hem toe en zei:

— Wij zullen morgen in de vroege bij uw smeltoven samenkomen; nu vindt gij zeker wel goed, dat wij deze nacht een wacht voor uw huis plaatsens, opdat u niets overkomt?

— Gij maakt u wel bezorgd over mij, zei Raffles, en Hunting, vergezeld van twee zijner deelgenoten, begeleidden de Grote Onbekende naar diens huis.

Toen zij bij het huis, dat naast de smeltoven stond, aankwamen, zei Raffles tot Brand:

— Breng whiskey voor mij en de heren, Charles. Zij zullen mij deze nacht gezelschap houden.

Hunting en zijn vrienden namen aan de tafel plaats, en zagen niet, dat Raffles uit een klein flesje dat hij bij zich droeg, enige druppeltjes in de glazen deed, die hij voor zijn gasten uit de keuken had gehaald. Daarna schonk hij de glazen vol en reikte ze Mr Hunting en diens vrienden toe.

— Op onze goede zaken, riep Raffles en snel dronken de mannen hun glazen leeg.

Toen begonnen zij te roken en over de kunst van goudmaken te spreken. Aldra overviel hen een zware vermoeidheid. Hun armen vielen slap naar beneden, hun ogen vielen dicht en de alchemist verdween voor hun ogen als het ware in een donkere nevel.

Daarna zakten zij in een zware verdooving op de vloer.

Raffles keek glimlachend naar hen en zei tot Brand:

— De mensen zijn nog niets verstandiger dan voor duizend jaar. Wanneer men hun gouden bergen belooft, geloven zij er aan. Leer dit van mij Charles, en nu zullen wij op mars gaan. Wij hebben

deze nacht nog vier uur te lopen tot het eerste spoorwegstation. Morgen vroeg om drie uur kunnen wij naar Denver afreizen. Voor het dag wordt moeten wij weg zijn. Dit is de ongelooflijkste zaak van alle, die ik tot nu toe heb meegemaakt.

HOOFDSTUK VII.

EEN AFSCHIEDSGROET

De volgende dag had de politie te Denver de handen vol.

Te Pottsville had men, vroeg in de ochtend, het verdwijnen van Raffles en Brand ontdekt, en in de koude smeltoven een naamkaartje gevonden, waarop geschreven stond:

Mijn groeten aan de heren van Pottsville. Maak goud met keukenzout, zoals

JOHN RAFFLES, de alchimist.

— Wij moeten hen te pakken krijgen, schreeuwden de bedrogenen. Naar het eerste, het beste telegraafbureau.

Brown was woedend. Hij zag nu in, dat hij inderdaad enige miljoenen armer was geworden en kreeg toch van alles de schuld. Ook verlangde men van hem de teruggave der door ieder gestorte duizend dollar. Bang voor de dreigende vuisten en woedende gezichten, bleef hem niets anders over, dan de oproerige mannen te bevredigen. Daarna vertrok hij met de eerstvolgende trein naar Denver en spoedde zich naar het politiebureau, om met de hulp van de politie te proberen de alchimist het geroofd afhandig te maken.

De Grote Onbekende echter had opnieuw zijn uiterlijk veranderd, en had wederom als de koopman Smith uit New York in het Central Hotel kamers gehuurd. Reeds de eerste dag ging hij nu naar Mayer en betaalde hem het overeengekomen bedrag van een miljoen dollar voor de goederenwagens. Het was slechts twee dagen voor de termijn, waarop Geis en zijn vrienden hun graan

naar New York gezonden wilden hebben.

De volgende dag kwam Geis op het bureau van de Pacific Spoorweg Mayer opzoeken, om met hem over het vervoer van het graan te onderhandelen.

Met een merkwaardig lachje ontving hem de chef en antwoordde:

— Het spijt mij, dat ik aan uw wens, om goederenwagens te leveren, niet kan voldoen. Ik heb over geen enkele wagen meer te beschikken.

— Gij zijt niet goed bij het hoofd, meende de graankoning, of hebt gij te diep in het glaasje gekeken? Ik wil graan naar New York zenden en heb daarvoor wagens nodig.

Het ironische lachje verdween niet van het gelaat van Mayer toen hij antwoordde:

— Ik meen noch gek, noch dronken te zijn en herhaal, dat de Pacific Spoorweg Maatschappij u deze maand, en waarschijnlijk nog langer, geen vrachtwagens verhuren kan. Gij hadt er eerder voor moeten zorgen. Alle wagens zijn nu besproken.

Geis meende nog altijd, dat Mayer zich een grap veroorloofde; toen hij echter nog eens de bevestiging kreeg, riep hij uit:

— Dat is een gemene streek van julie. De duivel hale jou en Sherman en de hele Pacific-spoorweg erbij.

Een vloed van lelijke scheldwoorden volgde en Mayer moest hem bijna met geweld van het kantoor verwijderen. Als een woedende stier kwam Geis in het Central Hotel aan en riep dadelijk zijn mede trustgenoten per telefoon bijeen. Verschrikt zagen zij zijn van woede

vertrokken gezicht, dat zij zich echter verklaren konden, toen hij riep:

— Wij zijn beetgenomen, men heeft ons een strik om de hals gelegd. De duivel hale Sherman. Wij hebben ons graan voor niets verbrand, en het graan dat wij over hielden, kunnen wij hier in Denver laten verrotten, want Sherman kan het niet vervoeren.

Zijn deelgenoten keken Geis strak aan en verbleekten, terwijl Geis een fles champagne nam en die in zijn woede in een spiegel slingerde. Daarop rende hij de kamer uit, terwijl hij zijn metgezellen toeriep:

— Volg mij.

Zij spoedden zich naar de kamers van Smith en traden dezen als woedende stieren tegemoet.

Nog voor de Grote Onbekende iets kon zeggen, brulde Geis:

— Aartsschelm, gemene hond, jij wilt ons een strik spannen. De duivel zal je halen.

Koelbloedig lachend keek Raffles naar de razende man en bleef gemoedelijk zijn sigaret roken. Hij wist, dat hij de kerels in zijn zak had.

— Wat wenst gij eigenlijk van mij? Tot dusverre hebt gij alleen nog maar gescholden. Dat kan zelfs een straatjongen. Zeg me nu als een verstandig man, wat ge wilt.

Met bloeddorlopen ogen keek de graankoning hem aan en schreeuwde:

— Wagens om ons graan naar New York te vervoeren, wil ik.

— Het spijt mij dat ik u daarmee niet van dienst kan zijn, luidde het antwoord.

— Waarom niet? vroeg Geis, zich zelf tot kalmte dwingend.

— Daar kan ik mij niet over uitlaten, antwoordde Raffles.

— Wilt gij ons voor de mal houden? Wij hebben vrachtwagens nodig voor ons graan, raasde de graankoning door, zeg ons, hoeveel je voor de wagens hebben moet?

Raffles bekeek enige seconden de rook van zijn sigaret na, nipte de as in de haard en antwoordde:

— Gij zult mij de prijs voor de wagens niet kunnen betalen, vrees ik.

— Vervloekte hond, dat antwoord verwachtte ik wel. Wat belet mij dat ik je wurg?

Hij maakte aanstalten, zich op de Grote Onbekende te werpen, vloog echter verschrikt achteruit, toen hem de loop van een revolver werd voorgehouden.

Nu trad Lobeck Geis in de weg en schoof hem op zij. Hij wilde het met goede woorden proberen.

Kalm glimlachend hoorde Raffles zijn wensen aan en antwoordde:

—Jullie hebben vier weken geleden met jullie graan gedaan, waartoe jullie als bezitters het recht hadden.

Nu doe ik met mijn vrachtwagens wat ik wil. Jullie hebben vier weken geleden op de kade van Denver een hevige brand gesticht en hoopten daardoor zeer prachtige zaken te doen. Jullie hebben echter buiten de waard gerekend. Ik heb het niet kunnen verhinderen en niet kunnen zorgen, dat de wereld goedkoop brood te eten kreeg, maar ik kan wel verhinderen, dat jullie profijt van die misdaad trekken.

— Wij zitten in de val, riep Geis, met zo'n man kan men alleen met de revolver praten.

— Wat mij heel aangenaam zou zijn, zei de Grote Onbekende. Jullie zien dat ik er reeds een ter hand heb genomen.

— Wil je de wagens verhuren of niet? riep Lobeck, ik ben bereid een hogere vrachtprijs te betalen dan aan de Pacific Railway Company. Maar ons graan moet weg.

— Ik heb het u reeds gezegd, antwoordde Raffles op rustige toon, dat hangt geheel van mij af en slechts op zekere voorwaarde ben ik bereid, dat graan naar New York te vervoeren.

— Op welke voorwaarde? schreeuwde Geis.

— Jullie betalen mij een miljoen vijf-honderd duizend dollar en verplicht je daarbij, het graan te verkopen tegen de prijs, die er vier weken geleden voor betaald werd. Ik zeg nog eens dat ik slechts tegen die prijs graan uit mijn goederenwagens aan New Yorkse handelaars zal afgeven.

Met een hese kreet van woede wilde

Geis zich op Raffles werpen, maar werd door zijn metgezellen daarin verhinderd.

— Wij zullen de zaak overleggen en je binnen twee uur antwoord zenden, zei Lobeck.

— Dat zou wel eens te laat kunnen zijn, zei Raffles, want het is best mogelijk, dat ik mijn voorwaarde nog eens overwoog en het graan helemaal niet meer wil vervoeren.

Vloekend verlieten de mannen de kamer, en begaven zich naar de conversatiezaal, om daar te overleggen, wat zij zouden doen.

Daar vonden zij Brown, die uit Pottsville was gekomen, om de voortvluchtige alchimist te pakken te krijgen. Hij had echter geen spoor van hem kunnen ontdekken.

— Ik heb miljoenen verloren, riep hij Geis toe. Raffles heeft ze mij onder het masker van een alchimist afgenomen. Hij noemde zich Baxter en zou goud gaan maken.

— Wel, antwoordde Geis, als je door zo'n domheid je geld verliest, heb je wat je toekomt. Maar ik en mijn vrienden, wij zijn in ons bedrijf door een uitgeslapen speculant voor miljoenen benadeeld en de duivel mag weten, wie de schurk is.

— Wij moeten eens rustig overleggen, zei Lobeck, wat uit deze speculatie nog te redden valt.

— Helemaal niets, vrees ik, zei Brauer, en ik stel voor, dat wij, voor wij die vent het geld voor de goederenwagens betalen en hij zich over ons amuseert, ons graan nog heden in Denver verkopen.

Dit plan vond algemeen bijval. De volgende namiddag gingen zij naar de

beurs en verkochten daar hun graan voor de gewone prijs. Vijftien miljoen dollar kostte hun dit grapje.

Toen Raffles hoorde, dat de graankoningen hun graan verkocht hadden, zei hij tot Brand:

— Het graan is goedkoop gebleven; mijn kunst als alchimist heeft dit tot stand gebracht. Nu gaan wij naar Engeland terug. Je ziet, dat mijn reis naar Amerika van algemeen nut is geweest.

Toen hij met Brand in de Pulmann-trein naar New York stapte, riepen de krantenjongens:

— Raffles als alchimist in Pottsville. De bedrogen koperkoning. Nieuwste berichten over de bedrogen Graankoningen.

Raffles kocht een krant en las daarin met zoveel belangstelling, alsof hij zich van de daden van een wild vreemde op de hoogte wilde stellen. Daarna gaf hij het blad aan Brand en zei:

— Leg deze krant bij mijn verzameling.

Ongeveer tegelijkertijd ontving Geis een brief, die Raffles hem, kort voor zijn vertrek naar het hotel gezonden had. Deze luidde:

Waarde Heer Geis,

Het verheugt mij te hebben gehoord, dat jullie graan tegen de gewone prijs verkocht hebben. En opdat jullie zullen weten, wie jullie tot deze fatsoenlijke daad bracht, moeten jullie deze ondertekening goed in het geheugen prenten. Verbrand in de toekomst geen graan meer, alvorens eerst te raadplegen met

JOHN RAFFLES.

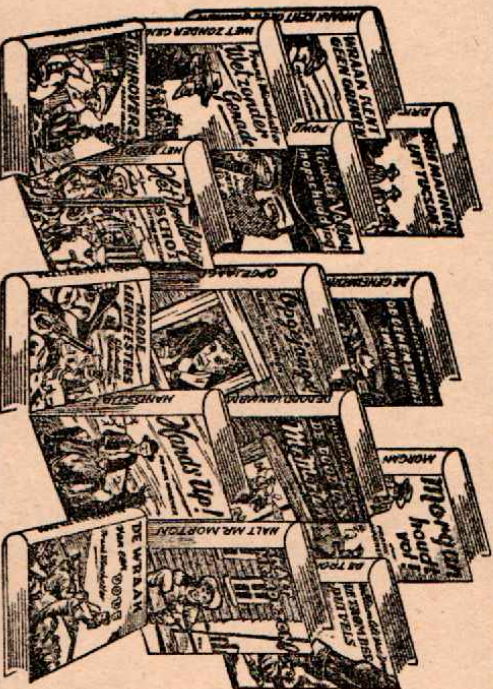
DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Het geheim van de ring

15 Nieuwe titels WILD-WEST serie

voor de helft van de prijs!!

15 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET PRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

betaalbaar f 5.- of meer
met f 5.- per maand

1. Trenrovers, door Frank Warner
2. Het Noodlottige Schot door Arthur Madison
3. Harde Leernesters door Gladwell Richardson
4. Hands Up door Frank Warner
5. De wrak van een Dode } beide door Frank Winchester
6. Wet zonder Genade }
7. Powder Valley in opschudding door Peter Hild
8. Opgejaagd door Gladwell Richardson
9. De dood van Mr. Morton } beide door William Colt MacDonald
10. Halt, Mr. Morton }
11. Wrak kent geen grenzen door Frank Warner
12. Drie Mannen uit Tucson door Arthur Madison
13. De geheimzinnige Zwerfer door William Colt MacDonald
14. Morgan houdt vol door Frank Warner
15. De Trom des Duitvels door William Colt MacDonald

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van frotte gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten f 88.50. Nu slechts f 44.25, desgewenst betaalbaar met f 5.- of meer per maand, zonder enige verhoging. Zend nog heden nevensstaande bon in.

BON Ondergetekende verzooekt te zenden de 15 Wild-West boeken Serie 13 voor de helft van de oorspronkelijke prijs.

Het bedrag van f 44.25 / de 1e termijn van f _____ * te heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor remboeurskosten bij ontvangst van de boeken betaald *

* Doordien het niet wordt verhoogd.

NAAM: _____ L. L.

ADRES: _____

LEIDSEGRACHT 108 - A/DAM-C.
Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266
Telefoon 57007